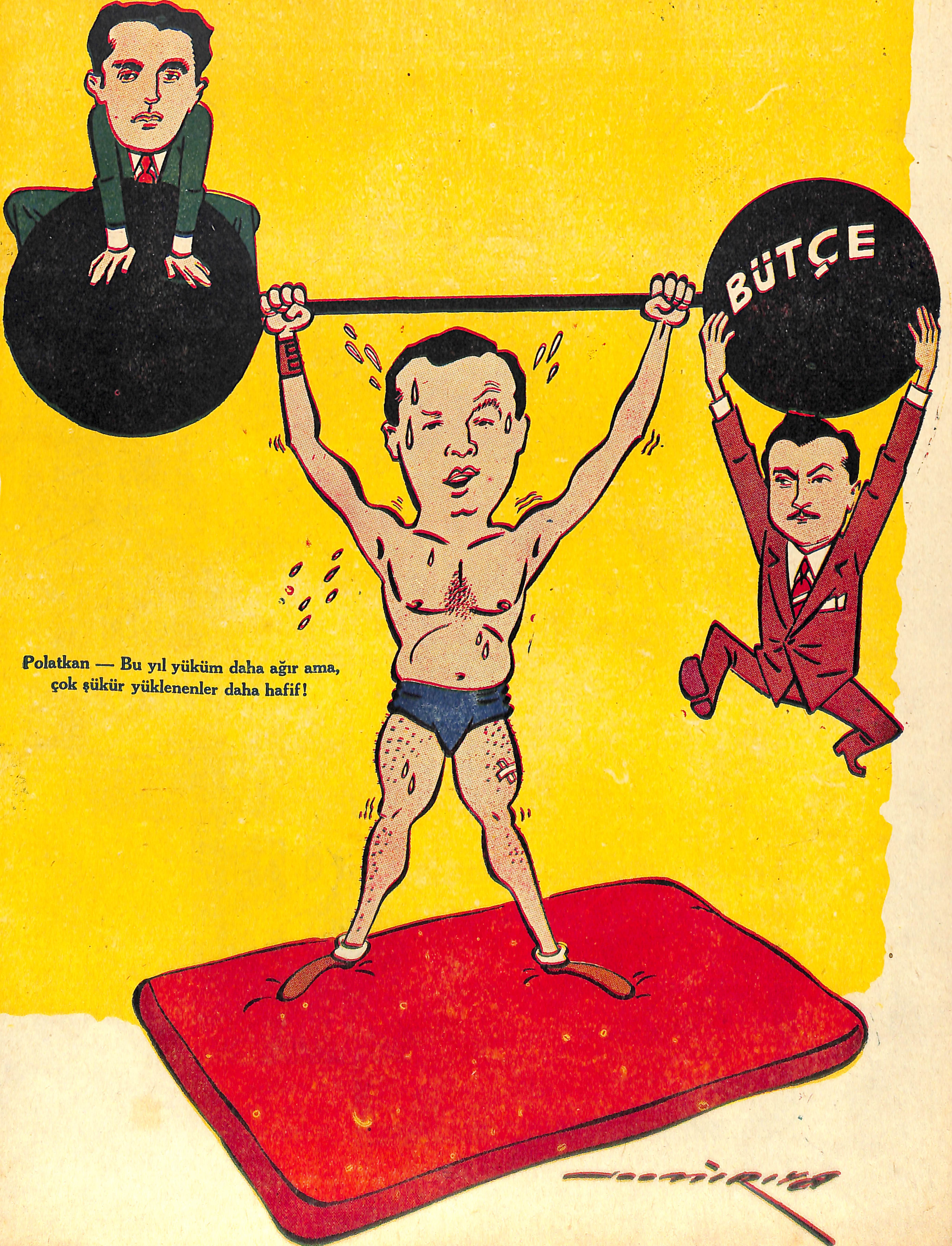
Akbaba

58- 305

Polatkan — Bu yıl yüküm daha ağır ama, çok şükür yüklenenler daha hafif!

1958 İKRAMİYE PLÂNI

2 1/2 milyon

APARTMAN DAİRELERİ
BAHÇELİ EVLER
PARA İKRAMİYELERİ

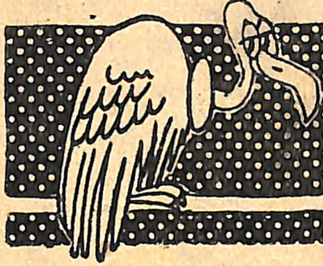
- 2.5 Milyon liranın yarısı, yani 1.250.000 lirası Apartman Dairesi ile Ev ikramiyesi ve geri kalan 1.250.000 lirası para olarak dağıtılacaktır.
- 2.5 Milyon liranın tamamı ikramiye olup, KREDİ yani BORÇ değildir.

Her 150 liraya 1 kur'a numarası

paranızın...
istikbalinizin
emniyeti

FAAL d - 385

SAYI : 305 C.: 12 16 OCAK 1958 ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ ★ FİATI 75 KURUŞ

Akbaba siyasi mizah gazetesi

MENDERESLER!

Yazan :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

HER insan, birkaç insandır. Kafasiyle başka, kalbiyle başka, akliyle, sevgisiyle, öfkesiyle başka... Gün olur, kendi kendimizi tanımayız. Düşününüz bir kere:

— Ben mi söylemiştim o sözü?
— Ben mi yazmıştım o yazıyı?
— Ben mi yapmıştım o işi?

Diye sevineceğimiz, yahut üzüleceğimiz olaylar hayatımızda az mıdır?

Sayın Menderes'i de insanlığın bu eşit kaderinden ayrı tutamayız. On yıldır, insan gücünü aşan yıpratıcı bir çalışma ve didişme içinde, takındığı çeşitli şahsiyetlere bakınca, onun da, kendi fotoğrafı karşısında şaşıran şair gibi, zaman zaman:

Nekadar benzemezmişim bana ben!

Diye üzgün bir hayrete düşeceğine eminim.

Ben bugün, bu Menderes'lerden yalnız bir tanesi üstünde duracağım: İstanbul'un baş mimarı Adnan Menderes üstünde!

Uzaklara değil, Boğaz yolları, Millet caddesi, Baruthane bir yana dursun, günün erken bir saatinde, Çenberlitaş önünden geçiveriniz. Gözleriniz, ansızın beklenmedik bir sevincin hayretiyle büyüyecektir: Meğer bir Nuruosmaniye camii varmış!

Çöküntü devrimizin bu yapısı bile, nefes alınca, mesafe içinde bir anıt oluverdi!

Bir başka gün, Dolmabahçe'den Tophane'ye doğru yürüyünüz: Odun depoları, esrarkeş kahveleri arasından çıkarılan minarelere, kubbelere, sütunlara bakınız: Şu Nüzhetiye camii, ki Süleymaniyelerin, Sultanahmetlerin yanında, takınmış, takıştırmış bir sonradan görmeye benzer, ansızın geniş yolun ucunda köpük köpük mermerleri ve çepçevre altın damlalariyle karşınıza çıkınca, sessiz bir iç çığlığiyle durakalıyorsunuz.

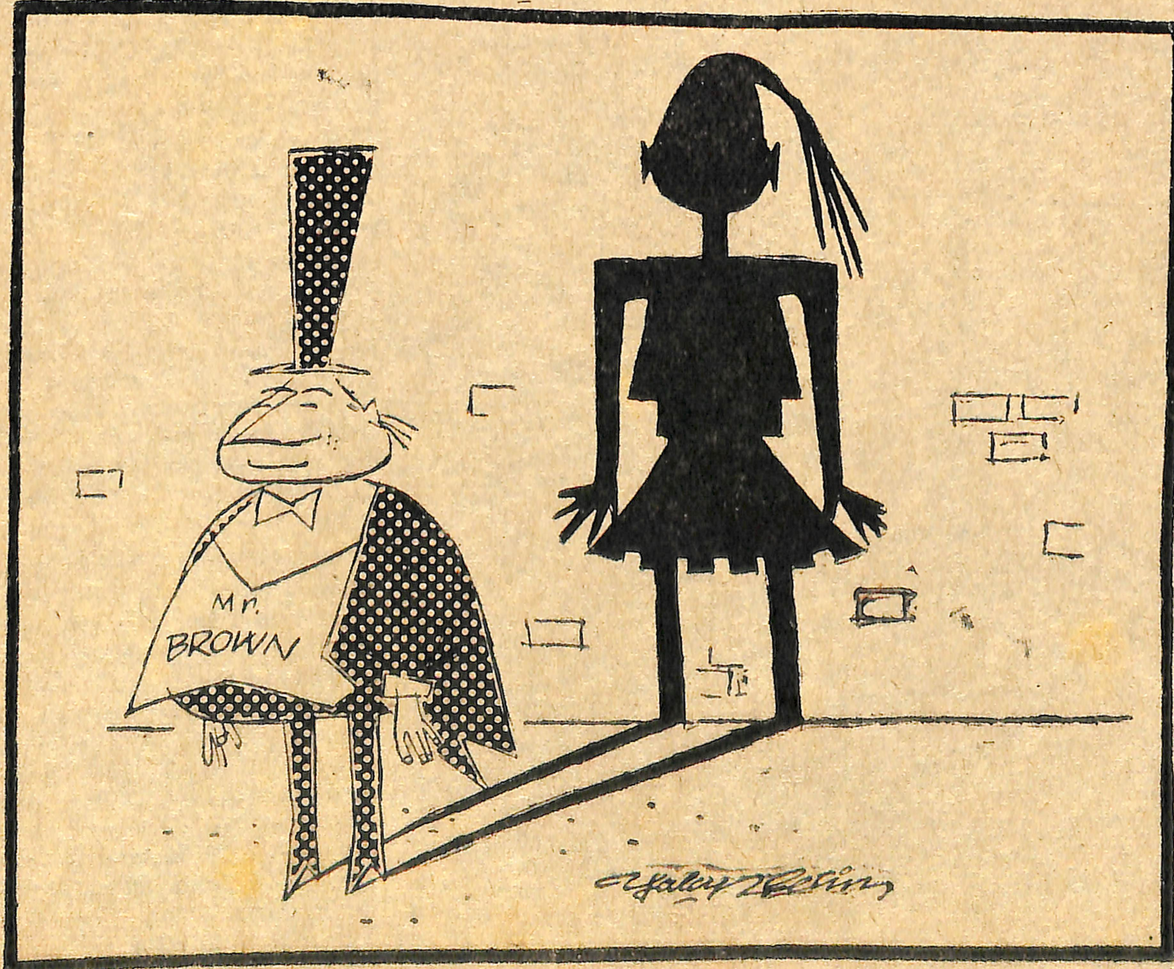
Ya o çeşme... O enkaz arasında boğulmuş yosunlu künbet meğer neymiş!

Üzerine, kimbilir kaç yılın çürütüp çökerttiği kubbesi oturtulduktan ve saçakları penbenin en baygını, yeşilin en kibarı ve yaldızın en asîli ile boyandıktan sonra, her geçişte önünde hayale dalacağınız bir şaheser doğdu.

İstanbul, bir yıldanberi, yalnız toprak altında yatan şehitlerimizle değil, toprak üstünde yükselen anıtlarımızla da artık bizimdir.

Bizi bize kavuşturan bu Menderes'e bütün öteki Menderes'leri uzun uzun düşündürecek kadar **minnetle doluyuz!**

Gölge Vekil Brawn, Kıbrısın taksimini istemiyor.. **(Gazeteler)**

Gölge!..

Nire mi?

İki hırpani, itişerek, yılışarak Beyoğlu caddesinde dolaşıyorlardı. Biri, ansızın direndi

— Ule gariye bah, gariye!

Yüzde doksan dokuz buçuk çıplak bir dansöz, fatoğrafçı dükkânında göbek kıvırıyordu.

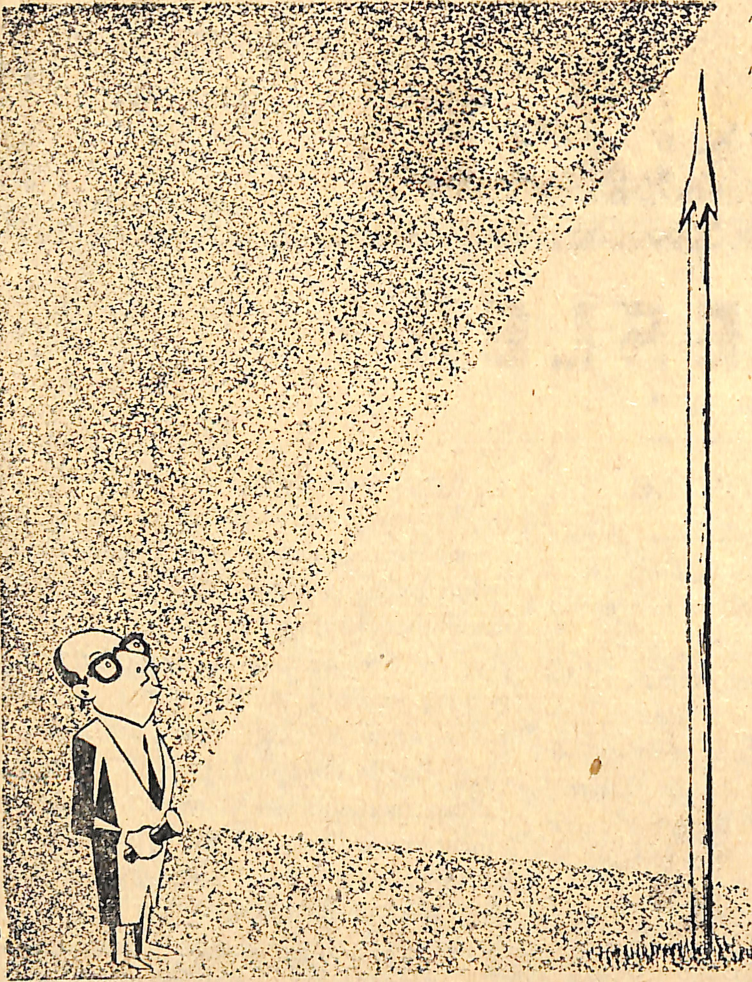
İki ahbap, uzun uzun, sulu sulu, cıvık cıvık baktılar... Sonra, ağızlarını dolduran tükürüğü ikisi birden kaldırıma fırlattı..

Ama o anda, tepelebine bir memur dikilmişti:

— Niçin yere tükürdünüz?
— Bura sokak değil mi ki?.
— Elbet sokak.. Sokağa tükürülür mü?
— E, nire tükürek?..

O aralık yoldan geçen bir eski İstanbul efendisi acı bir gülüşle fotoğrafçı camekânını işaret etti:

— Nire mi?.. Buraya oğlum, buraya!..

Vali şehrin gece hayatını tetkik ediyor!.. — Gazeteler —

Şükür Allaha

İdama mahkûmdu. Sabaha karşı hücresine girenleri öyle neşeyle karşıladı ki, imam efendi bile şaşırdı:

— Evlâdım, dedi, senin kadar metanetli bir mahkûm görmedim. Gideceğin yeri biliyorsun değil mi?

— Tabii baba, dedi mahkûm, şükür Allaha, hapishane yemeklerinden kurtulacağım!

olaylar Alaylar

Eğri oturalım, doğru konuşalım

Tulûat oyuncusu bir Aziz Basmacı vardır. Öyle bir Yahudi taklidi yapar ki, sâhici Yahudi onun yanında taklid kalır.

İşte bu Aziz Basmacı, «İstanbul Radyosu Söz ve Temsil Yayınları Tiyatro Müşaviri» olmuş. Anlaşılan bundan sonra İstanbul Radyosundaki radyofonik temsillerle Aziz Basmacı uğraşacak.

Radyoda çalışanlar «Bu tâyin Ankara'dan yapıldı» diyorlarmış. Yâni lâf dokunduruyorlar. «Aziz Basmacı bu işin adamı değil ama, n'aaparsın, emir büyük yerden...» demek istiyorlar.

Haberi veren gazete, Aziz Basmacı'nın son seçimlerden az önce D.P. ye girdiğini, D.P. lehine seçim propagandası yaptığını yazıyor:

Aziz Basmacı'nın İstanbul Radyosu Tiyatro Müşavirliğine getirilmesi ayrıca sanatçı çevrelerde de hayret uyandırmıştır. Zira, bir tulûat sanatçısı olduğu bilinen Basmacı'nın, «Tiyatro eğitiminden geçmediği» «Gerçek mânasıyla Batı Tiyatrosunu bilmediği» ileri sürülmekte ve hele radyo tiyatrosunun ayrı bir ihtisas işi olduğu belirtilmektedir.

Dedikleri doğrudur, diyelim. Aziz Basmacı tulûat oyuncusudur, batı tiyatrosunu bilmez, tiyatro eğitiminden geçmemiştir. D.P. lehine propaganda yaptığı için bu işin başına getirilmiştir.

Peki, bunların hepsi doğru. Ne olacak? İstanbul Radyosundaki radyofonik temsilleri bozacak, berbad edecek, değil mi? Ne kadar bozar, ne kadar berbat edebilir? Bozsa bozsa, berbat etse etse, azmile, cehdile buna çalışsa, şimdiye kadar yapılanlardan daha mı kötüsünü yapacak? Haddine mi kalmış? İmkânsız... Batı tiyatrosunu, radyo tiyatrosunu bildiklerini sananlar bu işi öylesine berbad ettiler ki bu kadarını Aziz Basmacı bile beceremez. Sonunda bu işin başına nasıl olsa bir basmacının geleceği belli idi. İşte geldi...

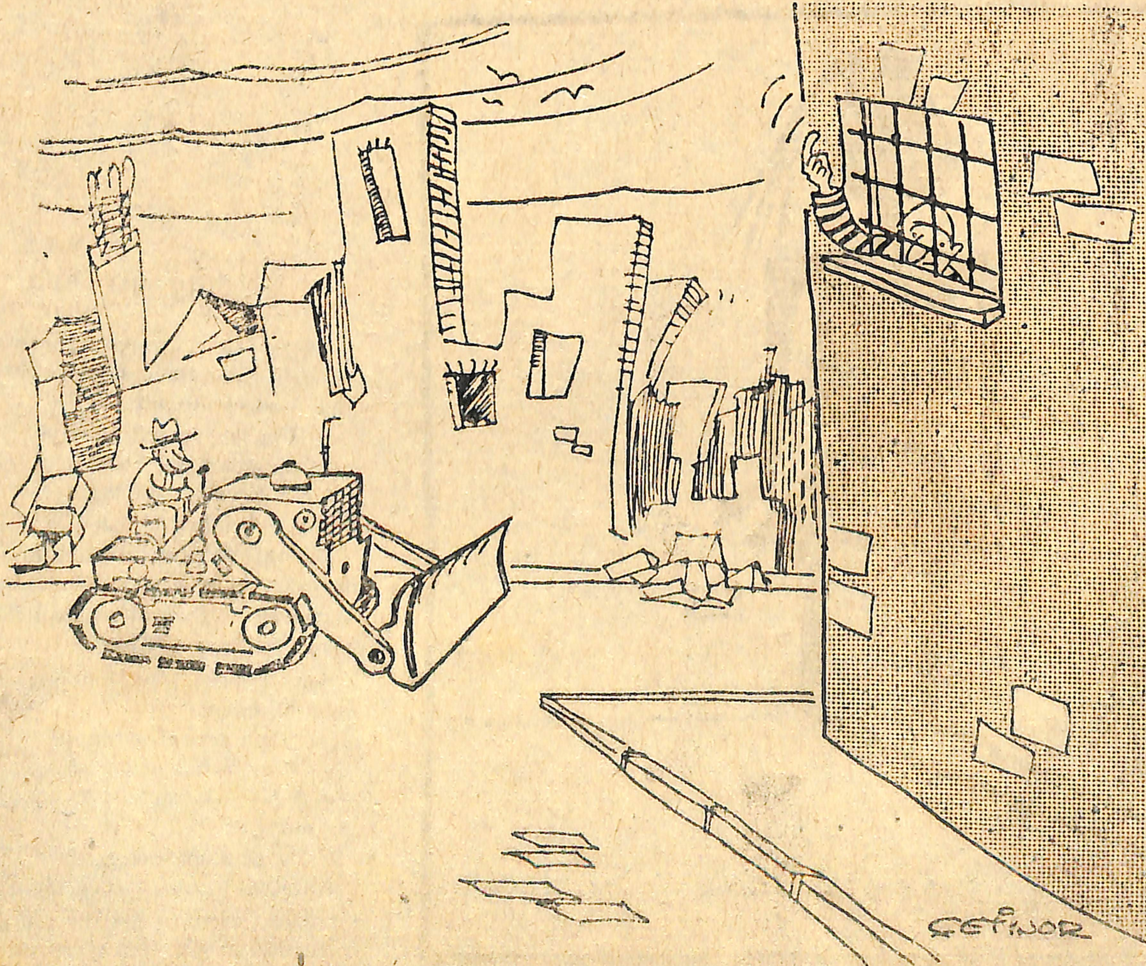
Millî Piyango

1939 da Millî piyango 1 liraydı. Türkiye'de o zaman aylık ortalama gelir de 60 liraydı. Aylık gelirinin 60 da birini veren bir piyango bileti alabilirdi.

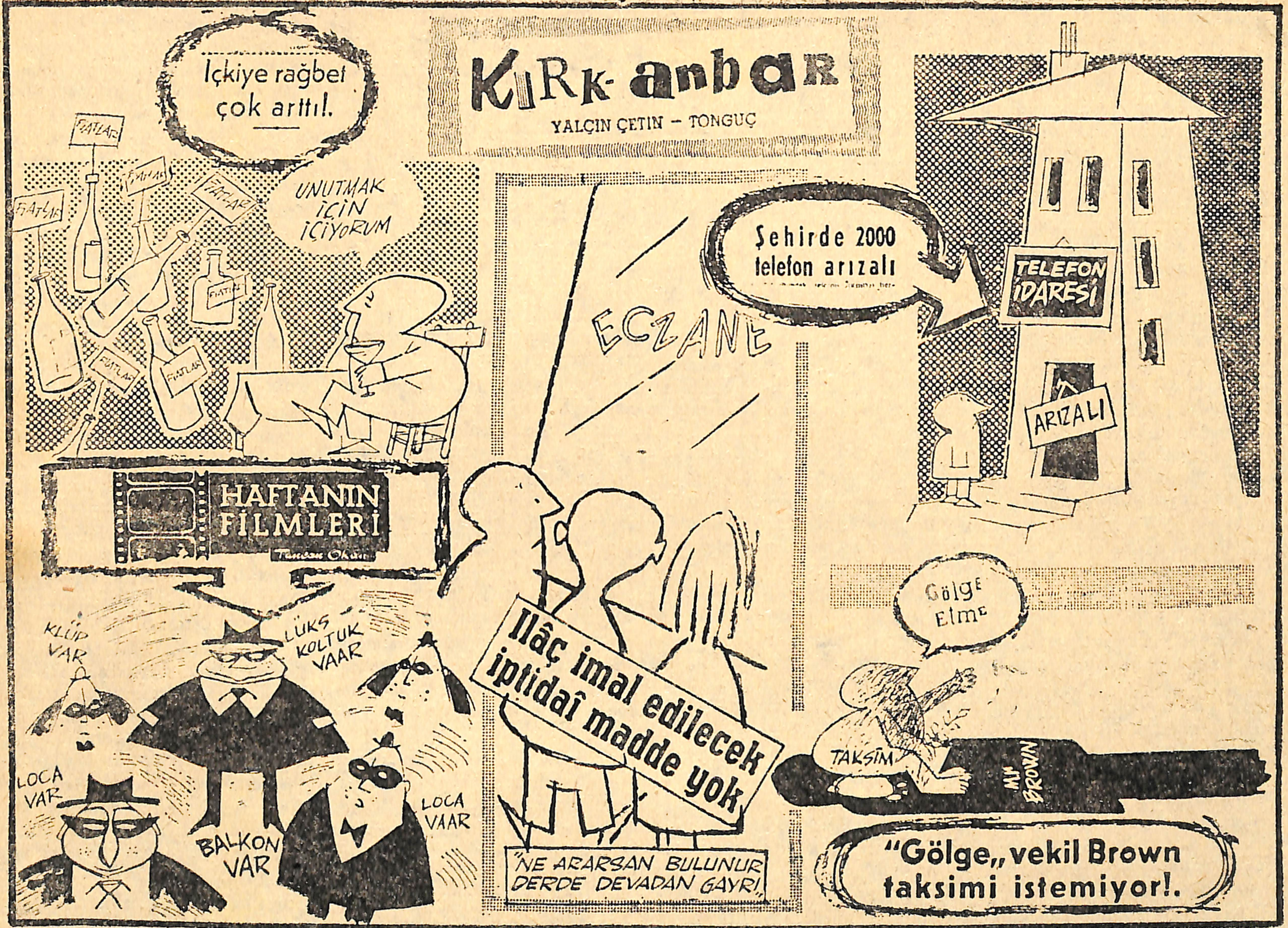
Gel zaman git zaman, Millî Piyango bileti 5 liraya, 10 liraya, 50 liraya, şimdi de görüyoruz 100 liraya çıktı.

1939 da ortalama aylık gelirin 60 da biriyle bir piyango bilet alındığına, bugün de bir bilet 100 lira olduğuna göre, demek ki bugün aylık ortalama gelirin 6 bin lira olması gerekiyor. Ancak aylık geliri 6 bin lira olan bir vatandaş, aylık gelirinin, kazancının 60 da birine kıyıp bir Millî Piyango alabilir.

Siz, yüz liralık biletlerin satıldığına bakıp ta, orta gelirli yurtdaşın ayda 6 bin lira kazandığını sanmayın. Herkes, hepimiz işi gücü kumara döktük. Hiç kumarbaz, aylık kazancımın şu kadarını kumara yatıracağım, diye düşünür mü? Borç hârç eline ne geçerse kumara verir. Bizler de öyleyiz işte. Son umudumuz Millî Piyangonun büyük ikramiyesinde. Hem de bu kumar, yasak edilmeyen, yasalara aykırı olmayan bir kumardır. Adı üstünde, millî... Eh, adı, Millî Piyango olunca biz de ne yapıp ne edip Millî Piyango-

Mahkûm — Bize de, bize de!..

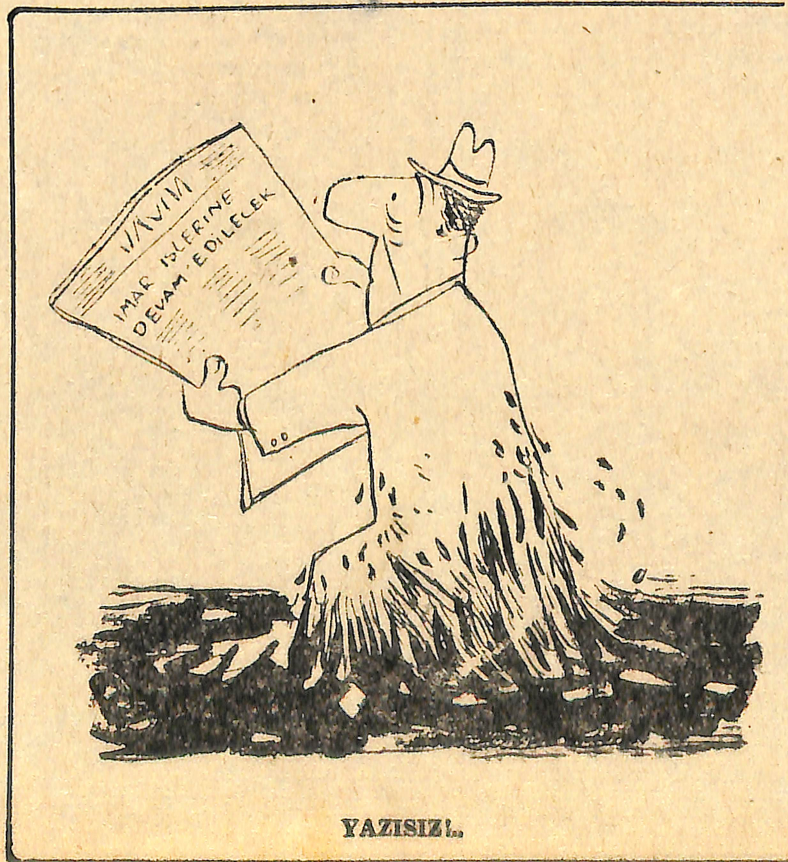
dan almayı millî bir vazife biliyoruz.

Bir liradan, yüksele yüksele yüz liraya çıkan Millî Piyangonun, önümüzdeki yıl, değilse daha öbür yıl, bin liraya çıkmıyacağı nerden belli? Olmaz öyle şey, gibi geliyor. Ama düşünelim: Bir bilet bir lirayken, günün birinde yüz lira olacak, deselerdi, inanır mıydık?

Kıyametin alâmetlerini şöyle sıralarlardı: Gökten başımıza taş yağacak; güneş batıdan doğup doğudan batacak; zina ile bina çoğalacak...

Uçsuz bucaksız geniş insan hayâli bile, kıyâmet alâmetleri arasına, günün birinde, piyangodan çıkacak büyük ikramiye ile ancak bir piyango bileti alınabileceğini sokamamış. Öyle ya, eskiden bin lira büyük ikramiye sayılırdı. Şimdi o bin lirayla on bilet alınabiliyor. Gelecek yıl, ne olacağını Tanrı bilir.

Demir çivi hikâyesini bilir misiniz? Adamın birinin pek çok parası varmış. Ama iş yapmasını bilmezmiş. Tanıdığı bir iş adamına, paramla ne iş yapayım, diye sormuş. O da, «hiç durma demir al, bir anbara yığ. Bir haftaya kalmaz, demir fiyatları yükselir. Sen de elindeki demirleri yüksek fiyatla satar, paranı çoğaltırsın» demiş. Adam, elindeki bütün parasını demire yatırmış. Bir hafta değil, iki gün sonra demir fiyatları iki kat yükselince adam hemen demirleri satmış, parası kadar para kazanmış. Bu alış veriş çok tatlı geldiğinden elindeki bütün parasını yeniden demire yatırmış.

YAZISIZ!..

Ama demir pahalandığından elindeki bütün parasıyla ancak eskiden aldığı demirin yarısı kadar demir alabilmiş. Gelgelelim, fiyatlar yine artmış. Adam da demirleri satınca parası dört kere çoğalmış. Adam, kazandım diye sevinç içinde. Bütün parasını demire yatırmış. Ama ancak ilk aldığı demirin dörtte biri kadar demir almış. Fiyatlar durmadan yükseliyor. Bu sefer demirleri aldığı paranın sekiz katına satmış. Aman ne kazanç... Adamın cebi, eli, eteği para dolmuş. Bütün parasını yine demire yatırmış ama, bu sefer demir o kadar pahalılanmış ki, ancak bir ray parçası alabilmiş. Olsun... yine demir pahalılanmış. Adam da ray parçasını satmış. Parası da çoğaldıkça çoğalmış. Ama o sıra demirler o kadar pahalılanmış. adam demir alış verişinden kazandığı bütün parayla ancak bir temel çivisi alabilmiş. Bu alış veriş, bu fiyat yükselmesi böyle giderse adam günün birinde, mobilya çivisi, daha sonra kundura çivisi, daha daha sonra cam çivisi, derken raptiye, bir toplu iğne ancak alabilecek. İyisi mi, hazır elimde temel çivisi varken intihar edeyim, demiş. Çiviyi duvara çakıp, bir ip bağlayıp kendini asmış. Evet, bir zaman sonra o işi bile yapamıyacak.

Eskiden büyük ikramiye sayılan parayla şimdi ancak on bilet alabiliyoruz. Bir zaman gelecek, bu gidişle, bir bilet bile alamıyacağız. O zaman ne yapmalı? Büyük İkramiye çıkan Millî Piyango biletinin ezip ezip suyunu içmeli.

B. E. N.

BİLİRKİŞİ

 Yazan : AZİZ NESİN

DİKKAT buyuruiduysa, başarı kazanmış olanların hemen çoğu, analarının, babalarının onları yapmak istediklerinden ayrı, başka bir iş seçmiş olanlardır. Öyle büyük matematikçiler vardır, analarına kalsa papas, babalarına kalsa kasap olmaları gerekirdi.

Doğrusu o kadar da büyük bir başarıya ulaştığımı söyliyemem ama, ben de anasının, babasının isteğine boyun eğemiyen kişilerdenim. Annemin dediğini dinlesem hariciyeci olmalıydım. Annemin dediğine göre, hariciyeci olmak için neler gerekliyse hepsini Tanrı bana vermişti. Annem yıllarca babamın suratına bakmaktan, beni çok yakışıklı görürdü. Bacaklarının çarpıklığına bakar, işte erkek bacağı dediğin böyle olur, derdi. Yakışıklı olmak ta hariciyeci olmak için yeterdi. Babamı dinleseydim, kendi işini yürütebilmem için hamamcı olmalıydım. Babayanım hep hamamcıyız.

Oysa ben avukat olmak isterdim. Çocukluğumda hep avukatçılık oynardım. Annemin koyu renkli pazen geceliğini, avukat cüppesi gibi sırtıma geçirir, yayları dışarı fırlamış eski koltuğu da karşıma kordum. Koltuğa bir de minder dayardım. Bu, yargıç olurdu. Süpürgeyi de yanıma alırdım. Süpürge benim savunduğum sanıktı. Yargıcın sağına koyduğum eski bir lâmba da savcı olurdu. Kolumu havaya kaldırır, yayları pırtlamış koltuğa doğru:

— Sayın yargıcım!.. Müekkilim masumdur, diye bağırırdım. Allah şahidimizdir. Irzına tecavüz edildiğini söyleyen kız müekkilime iftira ediyor. Sayın yargıcım, müekkilimin yüzüne dikkatle bakmanızı rica ederim. Şu masum surata bakın! Böyle bir surattan...

Sanığın savunmasını yaptıktan sonra, bu sefer de savcının yerine geçer, 35 yaşında masum bir genç kızı iğfal eden sanığın asılmasını isterdim. Daha sonra da yargıç koltuğuna oturur:

— Gereği düşünüldü. Sanığın her ne kadar... diye başlardım.

Avukatçılık oynarken, hem davalının, hem davacının davalarını alır, kendime karşı kendimi önce mahkûm, sonra da beraet ettirirdim.

Sonunda istediğim oldu. Avukat oldum. Bir akşam üzeri yazıhanemde, boşanma davalarının dosyalarını inceliyordum. Yazıhaneme çok güzel, genç bir kadın girdi:

— Boşanma davası mı efendim? diye sordum.

— Hayır, dedi...

Bana o zamana kadar boşanma dâvalarından başka dâva gelmediği için biraz şaşaladım. Güzel kadın:

— Benim hayatta bir annemden başka hiç kimsem yok, dedi.

— Allah annenize uzun ömürler versin, dedim.

— Sizlere ömür, geçen ay öldü. Zavallı anneciğim...

Güzel kadın hıçkıra hıçkıra ağlıyordu:

— Ölenle ölünmez... Ne yapalım... Er geç heypimizin başına gelecek. Üzülmeyin... diye tesellîye başladım.

— Ben Avrupadaydım, dedi, zavallının ölümünde bile bulunamadım. Anneciğimi görmiyeli tam yirmi sekiz sene oldu. Ah ne kadar severdim, bilseniz.

— Tabii efendim, dedim, anne olur da sevilmez mi?

— Öldüğünü duyar duymaz, hemen koşup İstanbul'a geldim.

— Çok iyi yaptınız.

— Annem çok feci bir şekilde öldü beyefendi. Bir cinayete kurban gitti.

— Vah vah... Bir çay emreder misiniz? Siniriniz yatışır.

— Mersi... Annem bundan yirmi yıl önce zengin biriyle evlenmiş. Sonra bu adam ölmüş. Adamın kimsesi olmadığı için, Suadiye'deki köşkü anneme kalmış.

— Çok iyi... Bir gazoz içseydiniz.

— Mersi... O kadar üzüntülüyüm ki, canım hiç bir şey istemiyor. Sonra efendim zavallı anneciğim bu köşkte otururken başka bir adamla evlenmiş. Bu adamın başka bir kadından bir kızı varmış.

— Yaa... Ne diye çocuklu bir adamla evlenir?..

— Kandırmışlar efendim. Anneciğim saf bir kadındı. Sonra bu adamla geçinememişler, ayrılmışlar. İyi mi?

— Çok iyi...

— Anneciğim kocaman köşkte bir başına oturmağa korktuğundan yanına bir hizmetçi almış.

— İyi...

— Ah annem... Geçen ay köşkte bir yangın çıkıyor.

— Evet?...

— Annem öldü.

— Allah rahmet eylesin...

— Ölüsünü bile göremedim. Yanmış. Anlıyorsunuz değil mi?

— Anlıyorum, anneniz yanmış.

— Rica ederim, siz ne biçim avukatsınız? Annemin ölümünde hiç esrarlı bir şey görmüyor musunuz?

Aklım başıma gelir gibi oldu:

— Görmez olur muyum, dedim, annenizin ölümü baştan aşağı esrar.

— Tabii... Zavallı anneciğimi, ayrıldığı son kocasının öldürdüğü muhakkak. Bunda şüpheniz var mı?

— Katiyyen... Şüphe edilecek hiç bir tarafı yok işin. Hemen adalete başvurup, tevkif ettirmeliyiz. Yalnız, acaba o adam anneni zi neden öldürmüş olabilir, bunu anlasak...

— Artık o sizin bileceğiniz bir iş... Ama öldürdüğü muhakkak. Köşkü yaktı, zavallı anneciğimi de içinde...

Ağlamağa başladı.

— Merak etmeyin, dedim, evvel Allah bu işin içinden çıkarız.

Güzel kadınla hemen o akşam anlaştık. Evlenecektik. Dâvayı kazanınca, yarım milyon liraya yakın paranı olacaktı. Annesinin para için öldürüldüğünde kıl kadar şüphemiz yoktu. Kadını eski kocası boğarak öldürmüş, paraların, mücevherlerin yerini bildiği için, onları aldıktan sonra, cinayeti anlaşılmasın diye de köşkü yakmış, cinayete bir yangın süsü vermişti. Hemen bir dâva açtık. İlk zorluk nüfus kayıtlarında oldu. Kayıtlara göre ölen kadının hiç çocuğu olmamıştı.

Fatma hanım adındaki kadının bizden başka daha birçok mirasçısı çıkmıştı. Bunlardan biri, ikinci kocasının kızı, yani kadının üveği kızıydı.

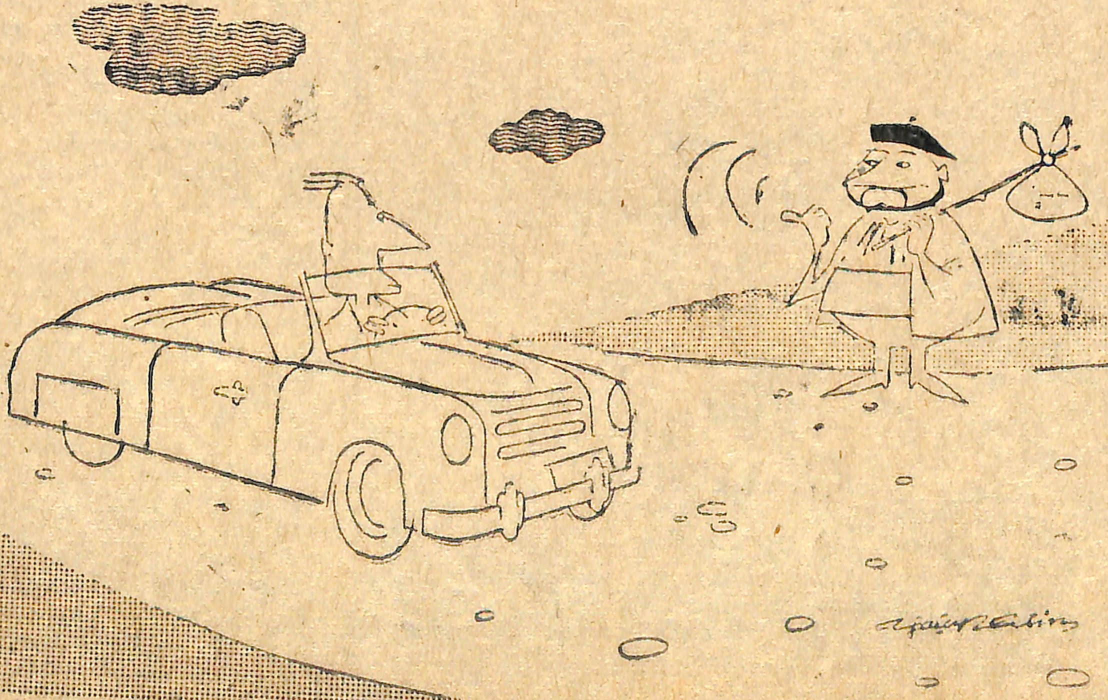
Bu kız, kadının başka mirasçısı olmadığını, mallarının babasına, babası öldüğü için de kendisine kalacağını iddia ediyordu. Bize gelince, müvekkilimin de Fatma hanımın kızı olmadığını ileri sürüyorlardı. Hatta bir de adliye mahzeninden vesika çıkardılar. Bu vesika bir doktor raporu idi. Bu rapora göre, Fatma hanımın tıbben çocuğu olamazdı, bu yüzden de ilk kocası onu boşamıştı. İş çatallaştı. Ben o zaman davasını aldığım güzel kadına:

— Fatma hanımın kızı olduğunuzu nasıl ispat edeceğiz? diye sordum. Çünkü nüfus kaydına göre bu güzel kadının annesi Eleniça adında bir Rum, babası da Recep adında Priştineli bir Arnavuttu. Güzel kadın:

— Ben size yalan mı söylüyorum, dedi, annem işte... Ben kendisini hiç görmedim ama, benim çocukluğumu bilen biri, bundan yirmi sene kadar önce bana Fatma hanımın kızı olduğumu söylemişti. Sonra ben Fatma hanıma bir mektup yazdım. O da bana «Sevgili kızım» diye başlıyan bir mektupla cevap verdi.

— Mektup yanınızda mı?

— Yok ama, mektubun içindekiler hep aklımda. Yeni baştan yazabilirim.

Oto - Stop!..

Biz bu mektubu mahkemeye verdik. Karşı tarafın avukatı da, benim müvekkilimin annesinin Rum olduğuna dair vesika verdi. Biz bu sefer, Fatma hanımın aslen Rum olup, kızını doğurduktan sonra müslüman olduğunu iki şahitle ispat ettik.

Bu sırada karşımıza bir de sigorta şirketinin avukatı çıktı. O da, Fatma hanımın ne bir cinayetle, ne de bir kaza ile ölmediğini, intihar ettiğini iddia ediyordu. Kadın köşkü yakmış, kendisi de içinde intihar etmişti. Eğer söylediklerini ispat ederse, sigorta şirketi, hiç para ödemiyecekti. Biz de, bütün mirasçılar da hava alacaktık. Sigorta şirketinin avukatı, Fatma hanımın eşine dostuna, artık hayattan zevk almadığını, yaşamaktan bıktığını kaç kere söylemiş olduğunu mahkemeye bildirdi. Bu sözleri duymuş olanları da mahkemede dinletti. İş büsbütün sarpa sarmıştı ki, yeni bir mirasçı çıktı karşımıza. Bu, seksen yaşında bir kadındı. Ben, Fatma hanımın evlâtlığıyım, diyordu. Altmış iki yaşında ölen Fatma hanım, ölümünden altı ay önce bu seksen yaşındaki kadını evlâtlık almış, bütün malını da evlâtlığına vermiş. Ortada bir de senet var. Bu kadın, Fatma hanımın eceliyle öldüğünü, öldükten iki ay sonra köşkün yandığını iddia ediyor. Köşkün yanmasına gelince, köşk tren yolu üzerinde. Lokomotifin bacasından çıkan kıvılcımlar evi yakmış.

Sigorta şirketi, evin bir teneke benzinle yakıldığını söylüyor. Benzin tenekesi, kundak bulunmuş, mahkemeye verdiler.

Derken bir mirasçı daha çıktı. O da Fatma hanımın son kocasıymış. Adam:

— Biz, diyor, nikâh dairesinden çıktığımız gün daha köşke gelmeden Fatma hanımla kavga ettik. Bir arada hiç yaşamadan ayrıldık. Ama mahkeme karariyle ayrılmadığımızdan, resmen karım sayılır. Mirası da benimdir.

Arap saçına dönen mahkemede, ölen Fatma hanımın mirasçısı olarak, üç kızı, iki kocası, bir oğlu, iki evlâtlığı, bir üveği kızı, bir de kendisine iyilik ettiği için bütün malını kendisine vasiyet ettiği komşusu vardı. Sigorta şirketi, Fatma hanımın intihar ettiğini, köşkü de kast ile yaktığını, bu yüzden sigorta parası veremiyeceğini söylüyordu. İddiasını ispat eden bir de bilir kişi raporu vardı. Raporda köşkün nasıl yakıldığı, ilmî şekilde ispat ediliyor, suç delilleri olan benzin tenekesi, kundak da gösteriliyordu.

Fatma hanımın son kocası, ölümün kaza olduğunu ileri sürüyordu. Fatma hanım merdivenden düşmüştü. Hastaneye kaldırılmıştı. Hattâ hastahanenin ölüm kâğıdı bile vardı. Köşk de kaza ile yanmıştı. Bacadaki kurumlar alev almıştı. Onun da elinde bilir kişi raporu vardı. Ölümün ve yangının kaza olduğu anlaşılırsa, sigorta şirketi daha çok para verecekti.

Evlâtlık ile, komşu kadın, Fatma hanımın eceliyle öldüğünü, mallarını kendilerine bıraktığına dair bir de ellerinde vasiyet olduğunu söylüyorlardı. Köşkün yanmasına gelince, soba tutuşmuş, yangın çıkmıştı.

Fatma hanımın oğlu, annesinin Ağustosta öldüğüne göre, sobanın yanmıyacağını, annesinin elinde cığara uyuyakalıp, böylece köşkün tutuştuğunu ileri sürüyordu.

İşi sıkı tutmazsak, bütün İstanbul Fatma hanımın akrabası, ve mirasçısı çıkacaktı. Bunu önlemek için, bütün bu mirasçı olduklarını iddia edenlerin birleşip, Fatma hanımı öldürdüklerini, zavallı kadının cinayete kurban gittiğini iddia ettik. Havagazı musluğu açık kalmış, güneşin de hararetiyle patlamış, köşk yanmıştı. Bizden öncekilerin bilirkişi raporlarına itiraz ettik. Yeni bir bilirkişi istedik. Son bilirkişi, köşkün elektrik kontağı ile yandığına dair rapor verdi. On bir mirasçı, on bir de bilirkişi raporu vardı. Raporların hepsi ayrı ayrı idi. Ama hepsi de yangının neden çıktığını ispat ediyordu. Baca tutuşmasından, cığaradan, lokomotif kıvılcımından, havagazı patlamasından, kasıtla kundak sokarak. Ama en kuvvetlisi, en son verilen bizim bilirkişi raporu idi; yangın elektrik kontağından çıkmıştı.

Fatma hanımın ölümüne gelince, ya intihar, ya cinayet, ya kaza, ya da eceliyle ölmüştü.

En kuvvetlisi bizim iddiamızdı. Biz daha çok deliller toplamıştık. Fatma hanımı, mirasına konmak için öldürmüşlerdi. Köşk de elektrik kontağı ile yanmıştı. Gelsin paralar...

İşte bu sırada işler hiç içinden çıkılmıyacak gibi karıştı. Kendisinin Fatma hanım olduğunu iddia eden bir kadın çıktı ortaya. Bütün mirasçılar birleştik, bu kadının Fatma hanım olmadığını iddia ettik. Yalnız iddia değil; ispat da ettik. Kadının elindeki nüfus kâğıdı sahteydi. Hiç Fatma hanım olsa, kendi oğlu, kızları, kocası, komşuları, evlâtlıkları onu tanımazlar mıydı? Mirasçılardan biri:

— Eğer ben Fatma hanımın altı yıllık kocasıysam, bu kadın Fatma hanım değildir, dedi.

Biz Fatma hanımın yanarak öldüğünü her türlü ispat ediyorduk. kadın da köşk te yanmıştı.

Ama mahkeme bizim hiç birimizi dinlemedi. Fatma hanımın yangından bir ay öce Ankara'ya gittiğini kabul etti. Ben o zaman:

— Hiç olmazsa, en son bilirkinin verdiği yangın raporu kabul edilsin. Köşk elektrik kontağı ile yanmıştır, dedim.

Fatma hanım:

— Bizim köşkte elektrik bile yoktur, dedi.

— Niçin almadınız? diye sordum.

Kadın, düpedüz yalan söylüyordu. Ben de kül yutmaz bir avukat olarak, kadının dalaveresini yakalamıştım.

Fatma hanım:

— Daha köşkü yaptırmamıştım da ondan, dedi. Bu yaz yaptıracaktım.

— Peki, ya yangın?

— Yangın mı? Köşkü yaptıracağım arsayı ot kaplamıştı. Yazın kurumuş. Birine para verdim, o otları yaktırdım.

— Sen de şunun kravatına asılıver!..

Dedikodu

Adnan VELİ

Gazetelerimizde sık sık sosyete dedikodularına rastlarız. Bu dedikodular umumiyetle 15-20 kişinin etrafında toplanır. Bununla beraber, dedikodu sütununun okuyucuları da bir hayli yekûn tutar. Adnan Veli, sosyete dedikodularına bir nazire olarak, ara sıra bu sütünlarda, vatandaşlararası dedikodular yapacaktır. Son günlerin dedikodularından bazılarını bu sayımızda veriyoruz:

★ Çadırlar yokuşu muhtarı Hayrettin efendi'nin dul baldızı Fahrünnisa Kuşkonmaz'la, o yokuşta marangozluk eden Destursuz Necati arasında, üç aydanberi devam etmekte olan kafes aşkı, son günlerde pencere aşkı şekline gelmiştir. Dün akşam saat 19 sularında, Fahrünnisa'nın yatak odasının camı açılmış ve yanık bir ses, «Amman avcıııı, vurma beeeeniiii» şarkısını okumuştur. Bunun üzerine marangoz Necati'nin, bu firaklı sese dayanamayıp, hıçkıra hıçkıra ağladığını görenlerin yüreği dört parça olmuştur. İki sevgilinin birleşmesine, Muhtar Hayrettin efendinin aile gelenekleri elverişli olmadığı için, cıvardaki komşuların müracaatları

üzerine, aile içinde bir tüzük değişikliğine gidileceği haber alınmıştır.

★ İstanbul'un yeni Valisi Sayın Mümtaz Tarhan'ın, Beyoğlu'ndaki batakhaneleri kapatmıya niyetlenmesi üzerine, şehrimizin tanınmış bıçkınlarından Kaşkaval Osman'la Yandımallah Galip, Hürriyet tepesinde icrayı faaliyete karar vererek, yeni gazinolarını inşaya başlamışlardır. Bu maksatla Vilâyete baş vurarak, tevzi bürosundan, ihtiyaçları kadar teneke istemişlerdir. Tevzi bürosunca verilen cevapta, müracaatların sıraya konduğu, adaletsiz iş görülemiyeceği için, kendilerine ancak 1998 yılında sıra geleceği bildirilmiştir. Bunun üzerine müteşebbisler, yeni gazinolarını gaz tenekesinden inşaya karar vererek, harekete geçmişlerdir. Haber aldığımıza göre gazinonun açılış gününde bir kokteyl verilecek ve bu kokteylde, şehrimizin en meşhur künhanileri hazır bulunacaklardır. Ezcümle Allahsız Hidayet, Daltaban Cafer, Kenesetli Hakkı, Mezartaşı İsmail, Boşnak Seher, Mendirek Tahir, Falçatacı Kerim, Bâsur Tevfik, Somvalı Eleni, Pencüvek Niyazi, Kadillak Burhan, Cömert Nezahet, davetliler arasındadır.

★ Zeyrek'in en tanınmış

çenebazlarından Bohçacı Münevver, dün akşam canı kadar sevdiği kedisi Minnoş'un yüz numara olarak kullandığı tahta sandığa taze toprak doldurmak için, akşam ezanından sonra ayva ağacının dibini kazarken, toprağın içinde üç köşe muska şeklinde bir büyü bulmuştur. Büyüyü, semtin en tanınmış üfürükçüsü Hoşnefes hocaya gösterdiğinde, bunun, Taşkasap'taki Kordonsuz Meziyet tarafından toprağa gömüldüğü belli olmuştur. Hoşnefes hocanın izahına göre mezkûr büyü, tarz ve sistem itibariyle, Fatihte oturan, icazetli büyücülerden Tatar Musa'nın mamulâtıdır. Büyünün tesirsiz kalması için, Hoşnefes hoca tarafından Bohçacı Münevver'e, sekiz hafta müddetle Kara Halile macunu yutturulacak, sonra da, gelinin karnına, zarbozan zor bozan mürekkebivle, büyü çatlatan duası yazılacaktır.

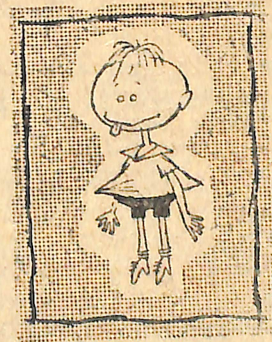
★ Tornacı Cemil'in ortanca kızı Müzeyyen, dün sabah evden çıkmış, bir daha geri dönmemiştir. Ailesi tarafından polis karakoluna yapılan müracaat üzerine, zabıta derhal aramalara başlamış ve 24 saat geçmeden Meziyet'in durumunu tesbit ederek ailesine bildirmiştir. Polisin izahına göre Müzeyyen dün sabah evden çıktıktan sonra beyaz peynir almak üzere Migros kamyonunun önündeki kuyruğa girmiştir. Kısa zamanda, alış veriş sırasının Müzeyyene geleceği aileye müjdelenmiş ve sabır tavsiye olunmuştur.

★ Emekli maliye memurlarından Nizamettin, vazifesinden ayrılıp da evde oturmıya başladıktan sonra, büyük bir can sıkıntısına duçar olmuştur. Can sıkıntısını gidermek için, ilkin bahçeye pırasa ekmiş, tavuk beslemiye kalkmış, eski çoraplarını tamir etmiş, iliklere röpriz yapmayı denemiş, sonunda tabiî ilimlere merak salmıştır. Şimdiki halde

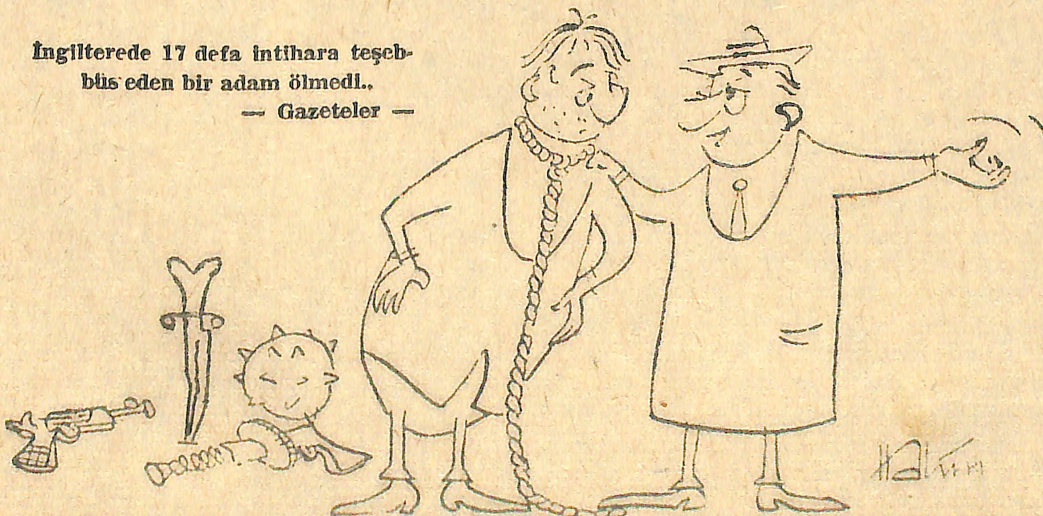

sürüngenlerin hayatını büyük bir ilgi ile okumaya devam etmektedir.

★ Dün akşam, Kuledibi'nde oturan Sarraf Mordohay'ın küçük oğlu Bıçaço, annesinin al-

tın yüzüğü ile oynarken, yüzüğü yanlışlıkla yutuvermiştir. Bunun üzerine çocuğun annesi çığlık çığlığa Mordohay'a koşmuş, gözyaşları içinde durumu anlatmıştır. Sarraf Mordohay hemen dükkânını kapatarak eve koşmuş, çocuğu kaptıkları gibi, doktorda soluğu almışlardır. Çocuğu muayene eden hekim, derhal ameliyata lüzum görmüş, fakat çocuk, buna şiddetle itiraz etmiştir. Sebebi sorulduğu zaman, Küçük Bıçaço, altının gramı 25 liraya çıkmadan önce, ameliyata razı olamıyacağını kesin şekilde bildirmiş ve annesile babasının alkışları arasında tekrar eve dönmüştür.

İngilterede 17 defa intihara teşebbüs eden bir adam ölmedi.
— Gazeteler —

O zamana kadar

Teknik Üniversite doçentlerinden Bay Osman Çatanak Konya'da çok önemli iki söz söylemiş. Biri şu: «Baraj yerine orman yetiştirsek sulama işi daha kolay olur.»

İyi ama, barajın temel atma töreni yapılır, ormanın yapılır mı? Baraj bir iki yılda yapılır biter, oysa orman bir seçim süresi içinde yetişir mi?

Doçentin ikinci önemli sözü de şu: «Bu gidişle 25 yıl sonra Toroslarda hiç orman kalmıyacak!»

Ooo... daha çok zaman varmış. Demek bu kadar uzun sürecek. «Bu gidişle» önümüzdeki yıllarda biz orman kalmıyacak sanıyorduk. 25 yılda altı seçim var, demektir. O zamana kadar kim öleee kim kala...

Sıra ve Saygı

Dr. Şinasi Aksel, deri ve benzeri hastalıklar mütehassısıdır. Geçen gün, Cağaloğlundaki muayenehanesine genç bir kadın girdi. Adını söylemeğe utandığı bir hastalıktan şüpheleniyordu kendisinde. Doktor:

— Soyunun öyleyse... dedi. Ama, kadın terbiyeli terbiyeli gözlerini önüne eğdi:

— Önce siz, doktor..

Üzülme öyleyse...

Şikago'da iki haydut karşılaşmışlardı. Biri

— Çiçek sever misin? diye sordu.

— Bayılırım, dedi öteki. Bunun üzerine beriki tabancasını çekip herifi devirdi:

— Üzülme, dedi, yarın bol bol yollarım!

— Film güzel miydi?..
— Hangi film?!..

MAKARYUS:

İki kelimenin birleşiminden doğmuştur. Aslı «Maskara yüz» dür!

MERKEP:

Hâşâ huzurunuzdan eşeğin edebî ismi!

MASKE:

İnsanların ikinci, üçüncü, dördüncü, hattâ onuncu, yirminci yüzü... Sevgiliye karşı birini, alacaklıya karşı başkasını, muhalefete ve iktidara karşı daha daha başkasını takarız.

Aşk maskesi vardır, ilim maskesi var, seçim maskesi vardır, aday maskesi vardır.

İnsanlar, birbirlerine o kadar sık ve o kadar çok maske kullanırlar ki, asıl yüzler unutulur, tanınmaz.

Fıkra:
Maskeli baloda tanışmışlardı. Beraber içiyor, beraber eğleniyorlar, beraber dansediyorlardı. Erkek keçi sakallı, patlıcan burunlu idi. Kadın, çarpık ağızlı, kartal gağalı, baykuş gözlü bir cadı...

Sabaha karşı, tam zilzurna, delikanlının yatak aodsından içeri girdiler..

Genç, elektriği yaktı ve yüzünden maskeyi attı: Altından esmer güzeli bir erkek çıkmıştı.

Sonra, kadına döndü ve yarı ayılmış bir sesle korkarak sordu:

— Sen, dedi, sen maskeni çıkarmıyacak mısın?

Kadın, sendeliyerek ayağa kalktı ve:

— Bir dakika, dedi, şu ışığı söndüreyim de...

Işık söndü, sonra, yavaşça bir kapı kapandı!

MUTFAK:

Osmanlı İmparatorluğunun aile lokantası. Son yıllarda hayatımızdan büsbütün kalkmıştır.

MUZ:

Kibar lokması. Sinema türk çesinde güzel bacağın, elbiselerinden soyunan kadının ismi... Beyaz perdede böyle bir sahne canlandı mı, hemen karanlıkta çığlıklar başlar:

— İyi muuuz!..

Tadına doyum olmaz. Rivayete göre ne niyete yerseniz o lezzeti verirmiş...

Acabe demokrasi yerine de yesek olur mu?..

MÜHENDİS:

İki sınıf mühendis vardır: Sade mühendis ve yüksek mühendis... Eskiden bir de alaylısı vardı.

Mühendislik bir çok dallara ayrılmıştır: İnşaat mühendisi, Yol mühendisi, Maden mühendisi, Sanayi mühendisi, Kimya mühendisi...

Fakat bu mühendisliklerden en çok rağbet göreni kaldırım mühendisliğidir!

Bütün mesleksizlerin mesleği olan bu mühendislik büyük bir rağbet görmekte ve sayıları günden güne artmaktadır.

Kaldırım mühendisleri sanatlarının tam ehli olup Ankara ve İstanbul sokaklarının enini ve boyunu belediye mühendisleri bile onlar kadar bilmez!

Haftanın

Bak sen işe...

Sophia Loren, şu meşhur bombalı yıldız, Londra'daydı. Ama, hiç İngilizce bilmiyordu o zamanlar. Bir gece, şerefine verilen bir kabul resminden sonra, canı yürümek istedi. İster ya! Tek başına Regent Street'i dolaşmağa başladı. Lâkin hemen tepesinde biten bir polis memuru, büyük bir nazaketle:

— Lady, dedi, özür dilerim, evinize dönün...

Sophia, İtalyanca:

— Sebebi neymiş? Burası hür bir memleket. İstersem sabaha kadar gezerim...

O zaman, kendisini tanıyan memur, bu sefer İtalyanca:

— Ama, dedi, fazla içmişsiniz. Belki rahatsız olursunuz...

Sophia Loren kahkahayı bastı:

— Galiba hakkınız var. Çünkü dikkat ettim, ne zaman çok içsem, İngilizceyi daha iyi anlıyorum...

Kim kazanmış?

Çok bol bahşiş veren bir müşteri idi. O gün lokantaya geldiği zaman kendisine daima hizmet eden garsonun yerine bir yenisini görünce sordu:

— Bana her zaman hizmet eden garson nerede?

— O artık size hizmet edemiyecek efendim; zira dün akşam pokerde sizi kaybetti.

Ne yapsın?

Bu dilenciyi hep görürdü. İri kıyım bir adamdı. Bir gün sordu:

— Sizin gibi sapsağlam bir adam nasıl iş bulamaz?

— Anlatayım, dedi dilenci, nereye baş vurdumsa hep evvelki patrondan kâğıt istediler. Halbuki benim patron öleli yirmi sene oluyor!

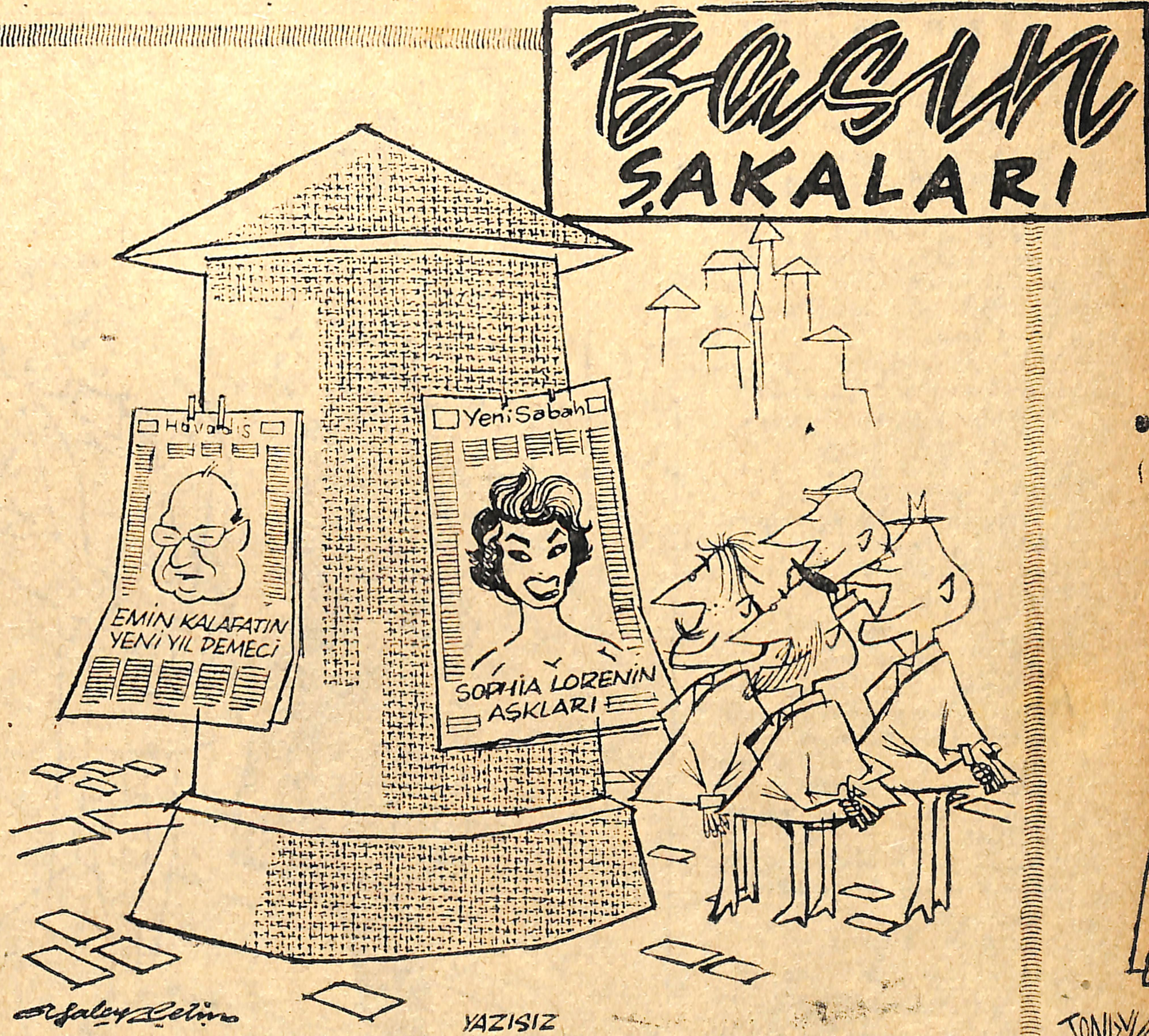
İki cambaz!

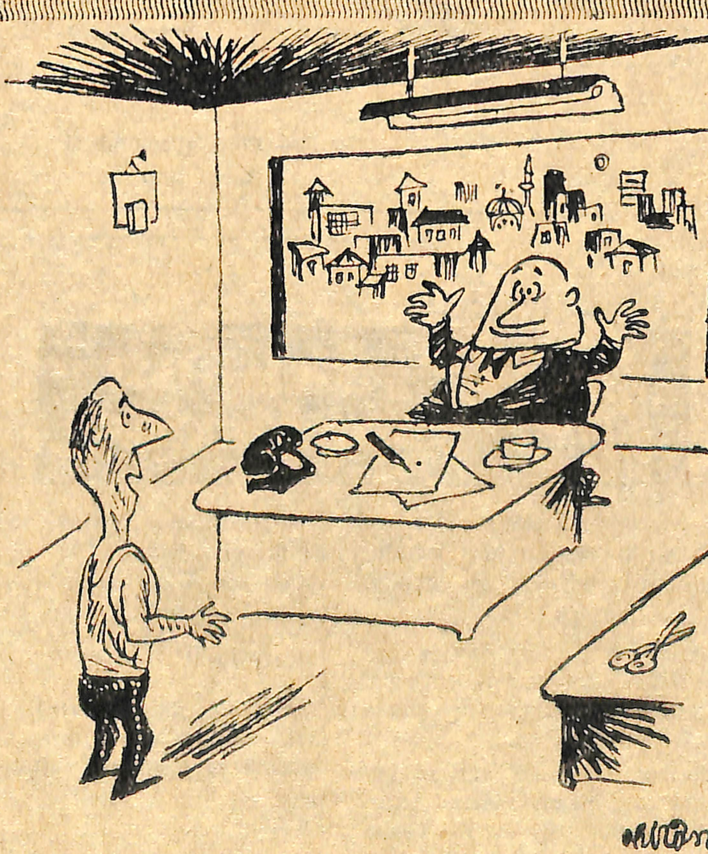
Moiz ile Sami bir alacak meselesi yüzünden mahkemeye düşmüşlerdi.

Moiz; Sami'den 200 lira alacağı olduğunu iddia ediyordu ve bunu isbat için mahkemeye parayı Sami'ye verdiğini gören iki şahit getirmişti. Buna mukabil Sami bu parayı ödediğini gören yedi şahit çıkardı. Bunun üzerine Moiz Hâkime dönerek:

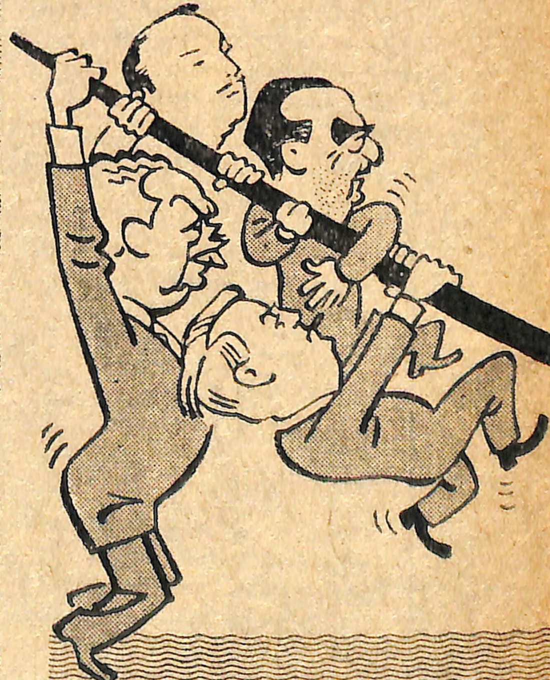
— Hâkim bey dedi, Bu Sami'nin ne kadar yalancı ve dolandırıcı olduğunu anlamanız için size bir hakikati ifşa edeceğim. Ben Sami'ye aslâ borç para vermedim..

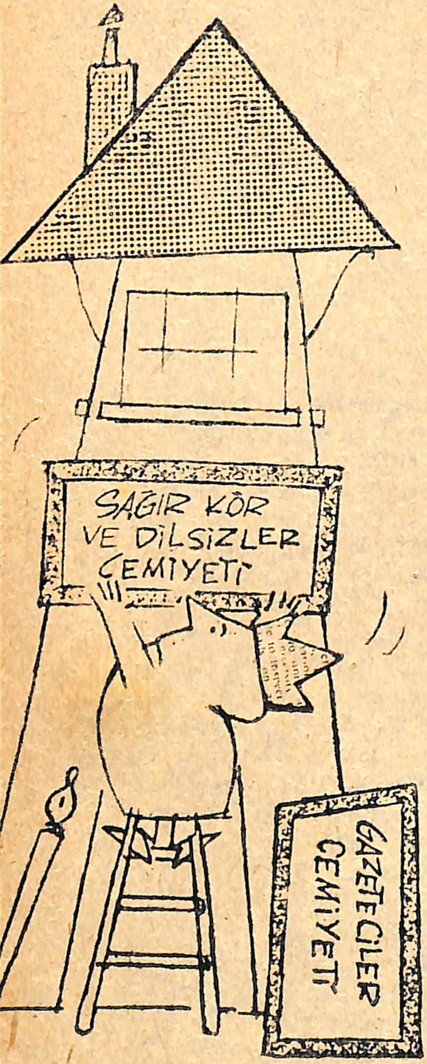
Basın Şakaları

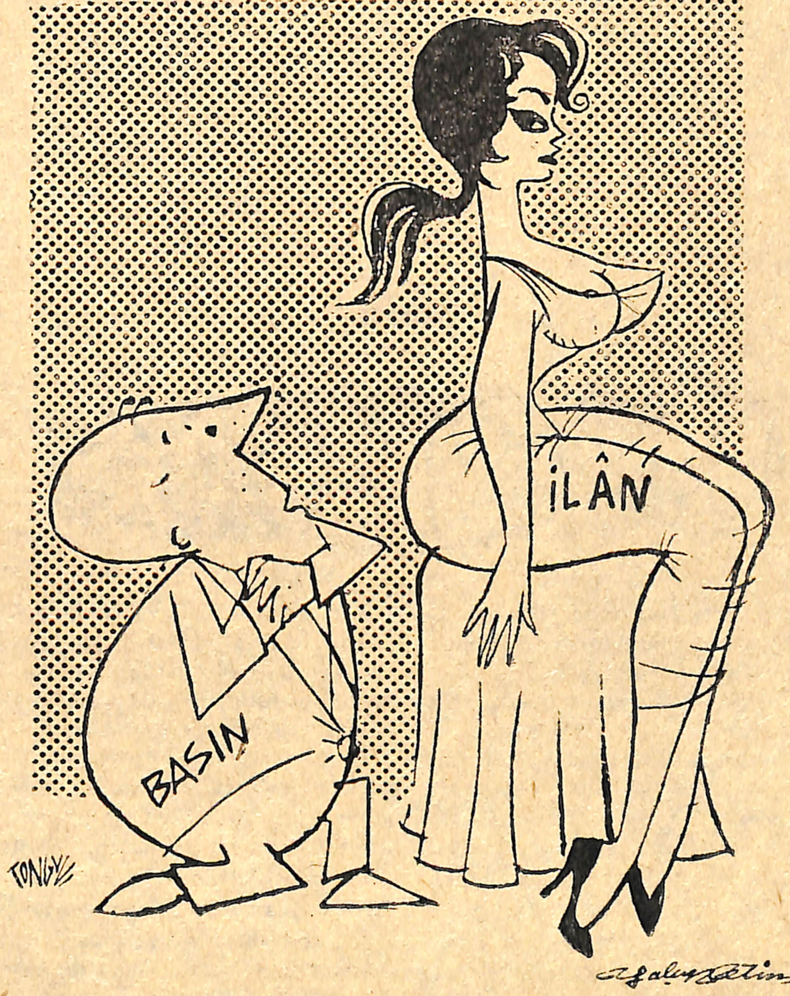

MÜRETTİP - EFENDİM, İKİ SÜTUN YAZI EKSİK.
SEKRETER - ACELE ETME, NEREDEYSE BİR TEKZİP GELİR!..

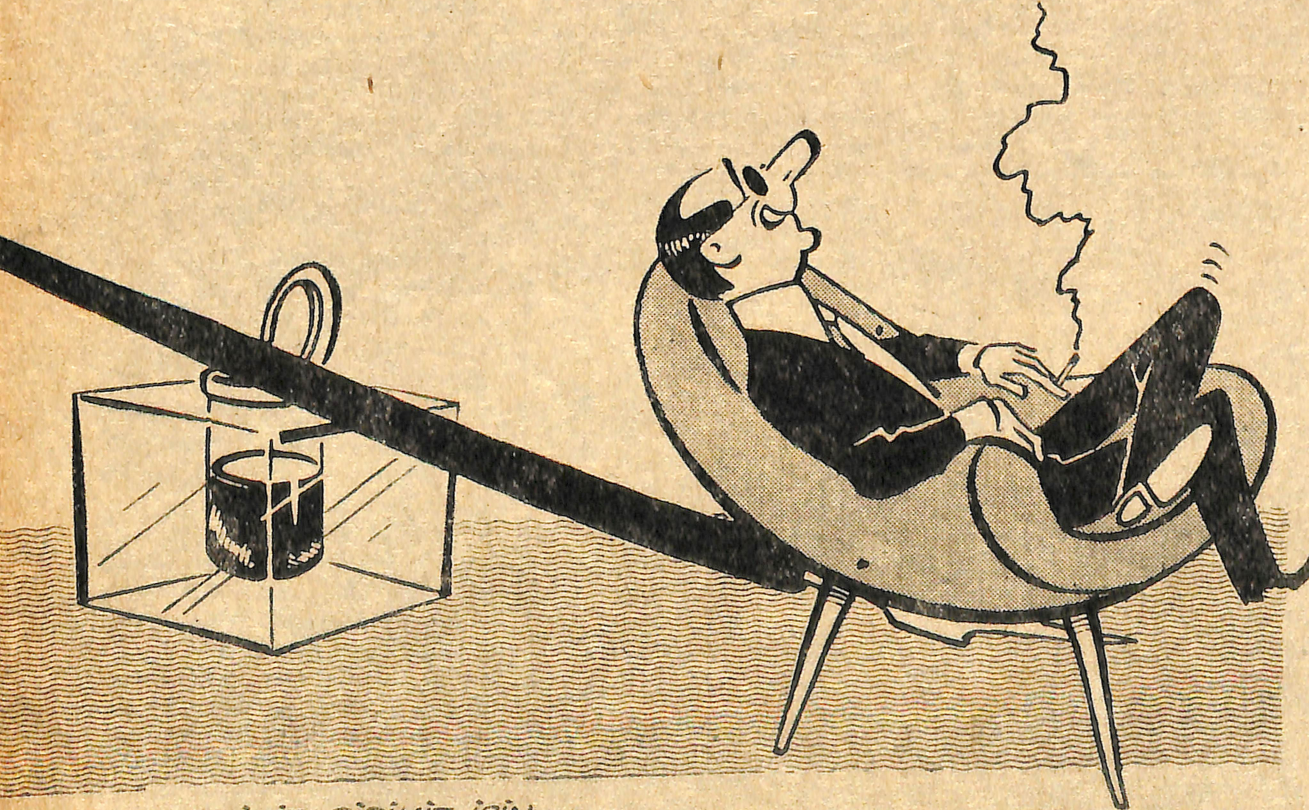

YAZISIZ

İLÂN-I AŞK

HEPİMİZ BİRİMİZ İÇİN

Fıkraları

Havuçlu müşteri

Köşe başındaki küçük meyhaneye yeni bir müşteri dadanmıştı. Bu adamcağız her akşam iki kulağının arkasına birer havuç oturtmuş olduğu halde geliyor, içmeye başlıyor ve en sonunda havuçları yiyip gidiyordu. Bir gün iki gün üç gün bu böyle devam etti. Tezgâhtaki garson bu adama müthiş içerliyor fakat bir şey söylemiyordu. Nihayet dördüncü gün adam tekrar göründü bu sefer kulağının arkasına birer muz iliştirmişti. Artık garson dayanamadı:

— Affedersiniz, dedi. Niye kulaklarınıza böyle muzlar takıyorsunuz, sorabilir miyim?

Adam güldü:

— Tabii! Gayet basit. Bu gün manavda havuç bitmişti de ondan..

Arıyor...

Meşhur tüccar, bir başka meşhur tüccarın yazıhanesine top gibi düştü:

— Kasadarı arıyorum!.. diye bağırdı. Öteki:

— Yahu, daha dün sana bir kasadar yolladımdı... deyince de patladı:

— İyi ya işte... Ben de onu arıyorum zaten!..

Yorgunluk...

Asaf Halet Çelebi, bitkin bir halde kahveye geldi:

— Öldüm bugün, öldüm.. dedi.

— Çok mu çalıştın? diye sordular.

— Evet, dedi, Mevlâna hakkındaki eserimin birinci sayfasının tashihini yaptım. Öğleden önce bir virgül çıkardım, ikindi üstü de o virgülü yine yerine koydum...

Babasının oğlu

Salamon dükkândaki işi ile meşgul idi, birden dışardan gelen çocuk çığlıkları ile yerinden fırladı kapıya koştu; bir sürü yumurcak sokağın ortasında birbirlerine girmişler, döğüşüyorladı.

Bunların arasında oğlu İzağı farketti. Çocuk hiç yerinden kımıldamadan duruyor, orasına burasına inen yumruklara, tokatlara filân hiçbir mukabelede bulunamıyordu. Salamon dayanamadı, bağırdı:

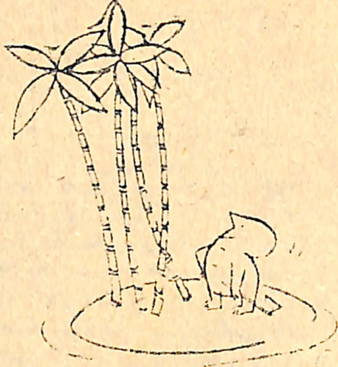
— İzak yavrum! Sen de onlara vursana ne duruyorsun, kımılda biraz.

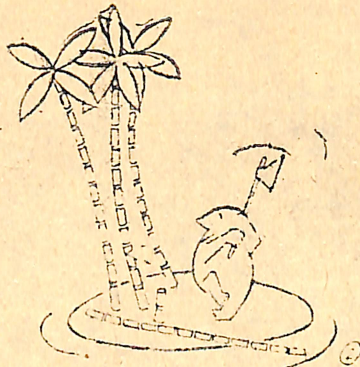
İzak cevap verdi:

— Nasıl kımıldarım baba! Ayağımın altında bir beş kuruş var...

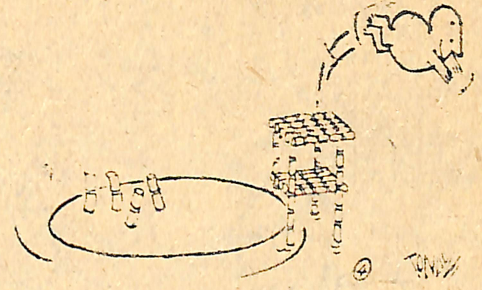
cak halimize

Çizenler: Necmi Rıza, Yalçın Çetin Tonguç Yaşar, Orhan Enez.

YAZISIZ!..

RADYONUN:

«Turistleri pansiyoner olarak evlerinde misafir etmek istiyenlerin...» diye bir ilân verdiğini duyunca Ayten Işıksal, annesine ısrara başladı:

— Anneciğim, n'olursun... İngilizcem büsbütün körlenecek. Bizim apartıman müsait. Hem bedava değil ya... Masrafını verecekler. Üstelik rehber kursundan da mezunum...

Bunun üzerine Aysel Hamfendi, otuzuna merdiven dayayan kızının arzusuna uydu.

İşte Gilchrist Walker, bu karardan sonradır ki, onların Nişantaşı'ndaki apartımanlarına üç aylığa yerleşti. Gilchrist Walker, sihirbazdı. İngilizdi. Amerika'da turneden dönüyordu. Biraz dinlenmek için hayal ülkesi saydığı İstanbul'a uğramak istemişti. Çalışmıyordu. Sadece şehri gezmek, mesleğini ilgilendiren incelemelerde bulunmak istiyordu. Ayrıca, Ayteni pek beğendiğini de genç kıza hissettirmişti. Hulâsa, tatlı tatlı geçinip gidiyorlardı. Üstelik adamın tuhaflıkları, Nişantaşı çevresinde derhal yayılmıştı. Aytenlerin pansiyoneri dediniz miydi herkes başlıyordu:

— Yelek cebinden tavşan çıkarıyor...

— Kimseye görünmeden yatak odalarına giriyormuş...

— Pantalon cebinde koskosa ateşi yanan, dumanı çıkmıyan pipo gezdirmesi...

Derken, ispirtizma meraklıları, Gilchrist'i seanslara davet etmeğe başladılar. Lâkin o, bunlara sadece güldü:

— Öyle saçma şeylere inanmam ben... Yok ispirtizmaymış, ruh çağırmakmış, yok bilmem hayaletmiş... Palavra bunlar...

Sonra, elindeki iskambil destesinden bir kâğıt uzatarak:

— Bunu bin parça et, sonra desteyi vereyim. içinde yine bul çıkar! İşte buna göz bağcılığı derler, üsttarafı yalan... dedi.

Mr. Walker'in, güzel bir Jaguar arabası da vardı. Ayten'i hergün Boğaz.a götürüyor. Emirgân'da çay içiriyordu. Bir seferinde Ayten:

— Vallahi Mr. Walker, siz inanmıyorsunuz ama, bizim Fatmalar, o Nişantaşı'ndan aşağı inilince arsalar var ya? işte orada her gece yarısından sonra bir hayalet görüyorlarmış! dedi. Bunun üzerine Mr. Walker:

— Şayet gerçekse, gidip biz de görelim... diye alay etti.

Meseleyi Fatmalara açtılar. Onlar da memnun oldu. Fatma'nın annesi:

— Gözlerimle görmeseydim vallahi inanmazdım, diyordu. Ama bir gece yarısından sonra ben de gözlerimle gördüm, bayağı insan gibi giyinmişti. Kızı uyandırdım. Ona da gösterdim.

— Ne yapıyormuş hayalet?

— İnsan gibi dolaşıyormuş... Hep de bizim evin karşısında... Ev tekin değil midir, nedir?

Bunun üzerine bir gece, Mr. Walker'in arzusu üzerine, hiç haber vermeden Fatmalara gittiler. Fatma da, annesi de sevinçten şaşkına dönmüşlerdi. Misafirlerini nasıl ağırlıyacaklarını bilmiyorlardı. Mr. Walker:

— İnanmayın böyle şeylere, dedi. Hayalet filân, masal bunlar. Hile... Dünya yüzünde böyle şey yoktur. Hayal mi? Güleyim bâri... O yalnız bizim İngiltere adalarına mahsustur. Başka yerde hayalet barınamaz. Görürsünüz...

İngiliz onlara çeşitli kâğıt hünerleri gösterdi, hokkabazlıklar yaptı, kayıptan haber verdi, eğlendirdi, oyaladı, zamanın nasıl geçtiğini anlamadılar. Saat on ikiye doğru bütün ışıkları söndürdüler. O tarafta sokak feneri de pek yoktu. Hava ise büsbütün karanlıydı. Pencere başında beklerlerken Mr. Walker hâlâ alay ediyordu. Lâkin arsada beyazlı bir hayal belirince gülmesi kesildi

— Vay canına... dedi, bu da nesi?

Fatma heyecanlıydı. Aytencik korkudan tirtir titremeğe başlamıştı. Fatma'nın annesi okuyup üflüyordu. Hayalet aşağıda, uzakta sallanıyor, eve doğru yaklaşır gibi oluyordu.

Birden Walker, cebinden bir tabanca çıkardı. Fatma'nın hafifçe feryadına bakmadan hayalete nişan aldı. Ateş etti. Hayalet:

— Ahhhh...

diye hırıltılı bir inlemeden sonra sendeledi ve karanlıklarda kayboldu. Ayten:

— Ne yaptınız Mr. Walker? diye çığlığı basmıştı. İngiliz:

— Korkmayın, dedi. öldürmez. Çocuklara, bir de hokkabazlara mahsus, uzun menzilli, sert kauçuk mermi atan bir tabancadır...

Sonra, hiçbir şey olmamış gibi neşeyle konuşmağa devam etti. Lâkin herkesin neşesi bir kere kaçmıştı. Kalktılar.

Ertesi gün, Walker, akşama doğru, Fatmalardan haber getiren Ayten'e sordu:

— Kuzum, onlar yalnız ana kız değildir herhalde... Yakınlarında bir hasta filân mı var yoksa?

Ayten hayretle:

— Bunu nasıl bildiniz? diye şaştı. Fatma'nın flört ettiği Mahmut var, ama bugün gelemiyeceğine dair haber yollamış...

Walker alay etti:

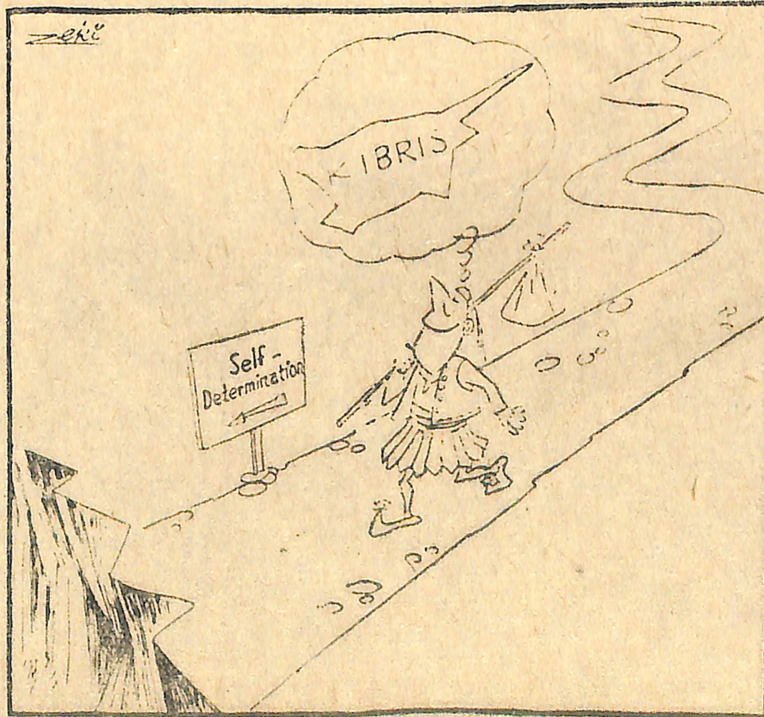
— Muhakkak kaba etlerinden rahatsızdır...

Ayten o zaman anladı ve kahkahayı bastı. Demek hayalet numarası, Mahmutla Fatma'nın, ev halkına karşı uydurdukları bir hileydi ve delikanlı geceleri kızı ziyarete geliyordu. Ah şu soğuk kanlı İngiliz ne de keskin zekâlıydı ya...

O akşam, Walker, Ayten arkadaşlarına sözlü olduğundan, yalnız başına Boğaziçi'ne doğru bir otomobil gezmesi yapmağa çıktı. Ama fazla gidemedi. Bebek'ten biraz ileride, trafik polisi, hızlı gitmekten yakasına yapışmıştı. İngiliz, mingiliz dinlemeden ceza zaptını yazan memur, bunu Walker'e verdi. Adam:

— Thank you! deyip kâğıdı aldı. Fakat elbisesinde cep yoktu. Memurun hayretli bakışları karşısında başını yerinden çıkardı, koltuğuna aldı. kâğıdı boynundan içeri attı. Sonra mendilini çarşaf gibi gererek bir ucunu memura verdi. Mendil, trafik memurunun elinde kalakaldı. Ardına baktığı zaman İngiliz'i yerinde bulamadı. Esasen pansiyonerleri, bir daha Aytenlere de gelmedi. Asıl hayalet o idi!

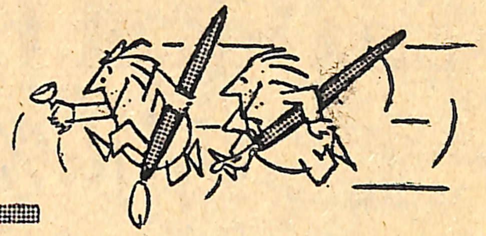
— Hikâyeci —

YAZISIZ!..

kokteyl

— Roberto bugün çok ihtiraslısın!..

İtalyan)

★

Küçük ilânlar

★ Foto Seks: Koca bulamıyan kızların, dulların ve gençliğine çoktan veda etmiş tazelerin fotoğrafhanesidir.

★ Rontkenci Süleyman Salya, bütün yeni evlilerden yatak odalarının perdelerini indirmemelerini rica eder.

★ İstanbul belediyesinden: Ceplerinde yüz elli lirası bulunan vatandaşların sokağa tükürmeleri ilân olunur.

★ Sosyete doğumevi, yılbaşına tek canla girip çift canla çıkan bütün monden kızlarımıza her türlü hizmette bulunmaya hazır olduğunu bildirmekle iftihar eder.

Churcil'den Fıkralar

Eski İngiliz Başvekili Sir Winston Churchil'in nükteleri İngiliz mizahının klasiklerinden sayılıyor artık. Hattâ, Churchil nüktelerini belirtmek için bir de kelime uydurmuşlar: «Churchiliana». İşte bunlardan bir kaçı:

«Atlardan nefret ederim, merkezi rahatsız eder, iki ucu da tehlikeye sokarlar.»

★

«Herkesin bir günü vardır, bir yükselme günü... Fakat bazı günler ötekilerden çok daha çabuk geçer.»

★

Baldwin - Chamberlain hükûmetleri hakkında: «Kararsızlıkta karar kılmış, niyetsizliğe niyet etmişler; yumuşaklıkta kesin, devamsızlıkta azimli ve iktidarsızlıkta marifetlidirler.»

★

Yalta konferansının beş, altı gün sürmesini istiyen başkan Rosevelt'e gönderdiği mektupta da şöyle diyordu:

«Beş veya altı günde dünya çapında bir teşkilât kurabileceğimizi sanmıyorum. Tanrı bile bunu ancak yedi günde başarabilmişti!»

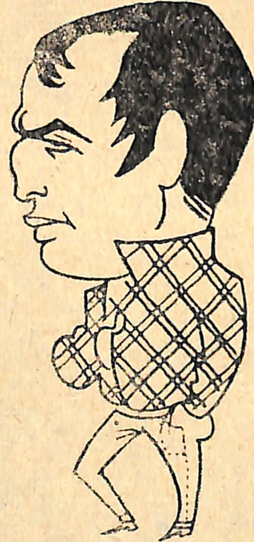
LDF aramızda

Üzgün

Yeni yıl başlarken, 1957 içinde olup bitenlere bakıyorum da, umutlanmak, neş'elenmek bir türlü elimden gelmiyor. Yani, yine eskiden olduğu gibi, bu yılın ilk gününde de:

Bonjour Tristesse.

ADNAN VELİ

Marlon Branda
Beyaz perdenin Napolyonu..

★

10 Saat!

Amerika'da son haftaların fıkrası şudur:

Başkan Eisenhower, geçenlerde toplanan Bakanlar Kurulunda: «Amerika'dan Ay'a ne kadar zamanda gidilir?» diye sormuştu. Herkes önüne baktı, nihayet Savunma Bakanı John Mc Elrooy: «Bir hafta, 10 saat, sayın Başkan» dedi.

İke, Savunma Bakanına hayretle baktı:

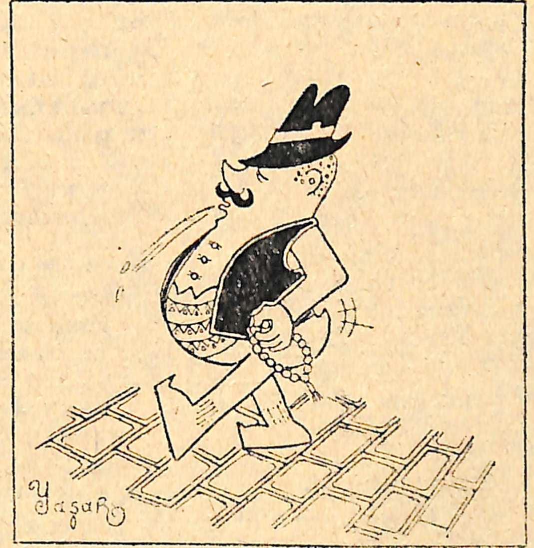
— Haydi bir haftayı anladık, on saat ne oluyor?

— Çok basit: yolculuğun kendisi bir hafta sürer, on saatimizi de Rus sınırında gümrük muayenesi alır.

— Dünya —

Yerlere tükürenlerden 150 lira ceza alınıyor..

— Gazeteler —

Hacıağa!..

★ ★

Öküz Ağa!

Nasrettin Hoca, uzun bir ayrılıktan sonra köyüne dönüyordu. Yolda eski komşularından biriyle karşılaştılar. Adam sevinçle selâm verdi:

— Merhaba Hocam... Hoş geldin!

— Merhaba öküz ağa. Hoş bulduk!

Bu kaba cevaptan incinen adam kırgın bir sesle sitem etti:

— Aman Hocam, o na sıl söz?.. Sen, ya beni tanımadın ya adımı unuttun...

Nasrettin Hoca, gayet sâkin:

— Yook, dedi, seni de unutmadım, ismini de...

— E, bu öküz ağa ne oluyor öyleyse?..

— Ayol, o zamanlar sen çocuktun, değil mi?

— Evet Hocam...

— Adın neydi?

— Tosun.

— Ben köyden ayrılalı ne kadar oluyor?

— Aşağı yukarı on yıl var...

— E, insaf et, on yılda tosunluktan çıkıp öküz olamadın mı hâlâ?

— Eski Türk mizahı —

Babası!

Bir ilkokulda öğretmen talebenin birini der se kaldırır ve sorar:

«— 6 ile 7 yi toplarsan kaç çıkar?»

«— 18 efendim.»

«— Dikkat et!..»

«— Ettim öğretmenim, 18...»

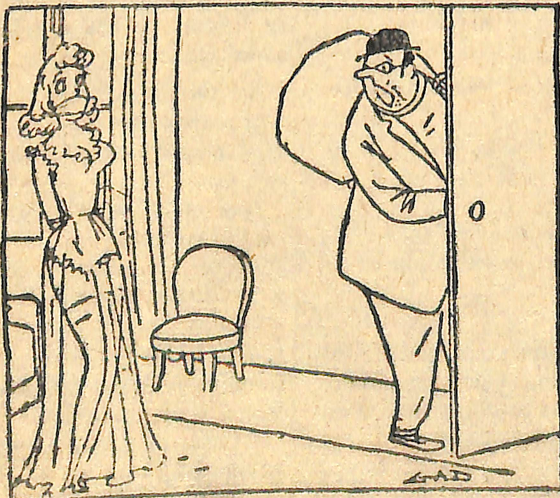
«— Rezalet bu!. Evde senin dersinle meşgul olan kimse yok mu?»

«— Var öğretmenim... Babam her gece hesap dersi veriyor.»

«— Ne iş yapar senin baban?»

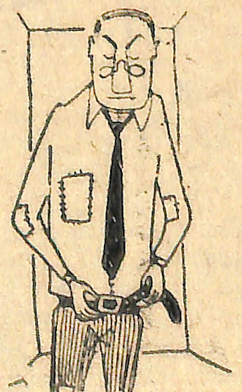
«— Çalgılı gazinoda garson, öğretmenim...»

«Milliyet»

— Allah aşkınıza bağırmayın... Yakalanırım da karım gazetelerde resminizi görürse mahvolurum!..

(Fransız)

— Bir yıl daha ilerledi.. Eh, biz de kemeri bir delik daha ilerletelim!

(Fransız)

En Güzel Fıkra Müsabakası

Palavracı!

Zilzurna sarhoştu. Yolda tanıdığı bir doktorla karşılaştı:

— Pardon, dedi, pardon... Sana bi şiy soracağım?

— Sor...

— Hani sen: Bir kadeh şarap insana kuvvet verir derdin, değil mi?

— Evet...

— Lâf... Ama... Lâf da değil, martaval!

— Neden?

— Şu halime bak be... Bir kadeh değil, on kadeh içtim... Ayakta duracak mecalim yok...

Sonra, sulu sulu güldü:

— Doktor değil misiniz?.. Topunuz palavracı!

CENGİZ ÇOLAK
Perşembe — ORDU

Müzayede

Dar ve dolambaçlı yollardan koşa koşa gidiyordu. Köşeyi dönünce karşıdan gelen bir adamla çarpıştı. Asabiyetle bağırdı:

— Eşşek!..

Öteki cevap verdi:

— İki eşşek!..

— Üç eşşek!..

— Dört eşşek... Beş eşşek... Altı eşşek!..

Durdu, düşündü:

— Hayır, dedi, artırmıyorum, üzerinde kalsın!.

ABDULLAH M. YAZGAN
M. Hükûmet Tabipliği Sağlık memuru — KAYSERİ

Nerede bulmuş?

Denizcilik imtihanında mümeyyiz soruyordu:

— İskele tarafından bir fırtına gelse ne yaparsın?

— İskele tarafına demir atarım.

— Peki, ya sancaktan gelse?

— O tarafa da bir demir atarım efendim.

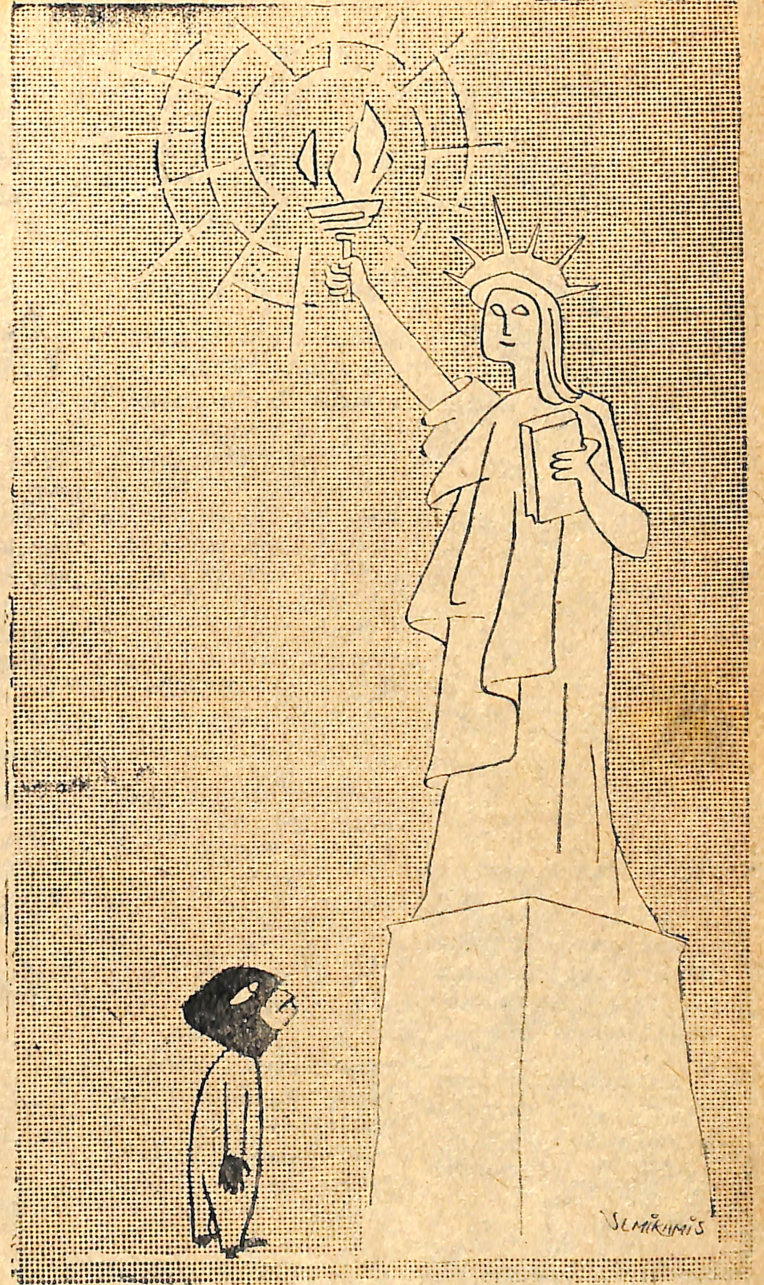
— Tam bu sırada baş tarafta bir kasırga kaptı, ne yapacaksın?

— Baştaki demirleri funda ederim.

— Peki ama, bukadar demiri nereden buluyorsun kuzum?

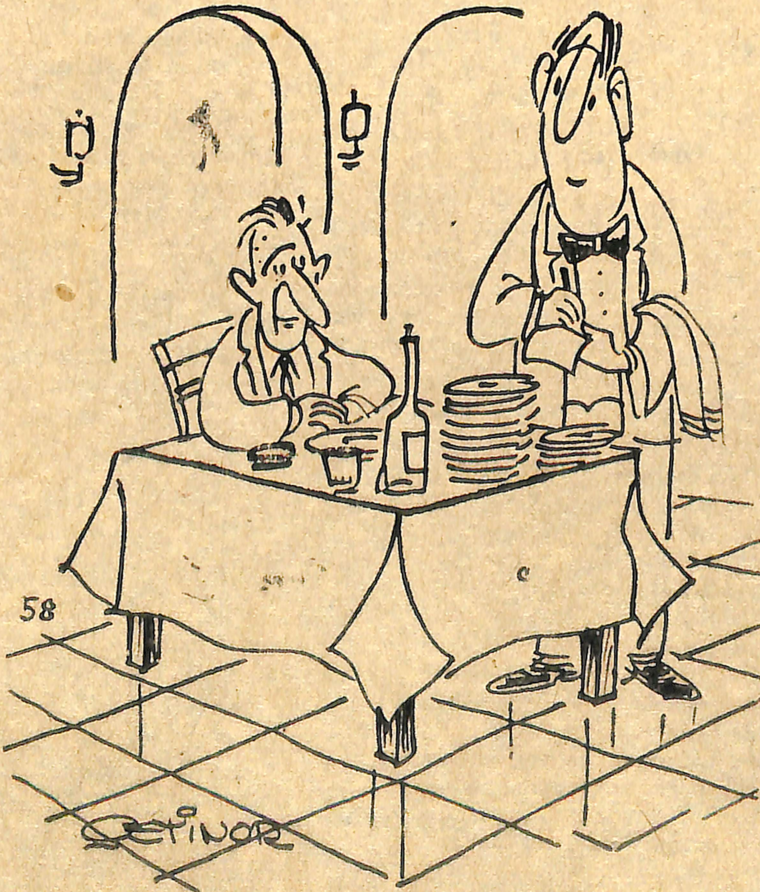
— Sizin fırtınaları bulduğunuz yerden efendim!

ÖZCAN TÜREN
Tuhafiyeci — SÜRMENE

Yalçın çetin'e

Mum dibine ışık vermez!..

Porsyonlar küçüldü:

— Ne yemiştiniz paşam?..

— Oniki tabak fasulye, ondört tabak pilâv, on komposto!..

Muamma!

Avukat, karısından boşanmak isteyen müekkiline sordu:

— Karından neden boşanmak istiyorsun?

Adam cevap verdi:

— Çok konuşuyor... Lüzumundan fazla...

Avukat sözünü kesti:

— Bu, kanunî bir sebep olamaz...

— Maksadımı anlamadınız... O konuşur, konuşur, durmadan konuşur...

— Ne üstüne konuşur?

— İşte onu söylemiyor!..

Nasıl sayarmış?

Salonun tenha bir köşesinde iki genç kız oturmuş pervasızca konuşuyorlardı. Bir aralık Ayfer, Semraya şu itirafta bulundu:

— Beni öpmeğe kalkarlarsa; ona kadar sayarım ve sonra babamı çağırırım.

— Sahi mi?

— Evet. Fakat bildiğin gibi değil; önce 1000'e kadar sayıp sonra geri dönerim.

Uzun ömür

Sosyete hekimlerimizden Kâzım Dağyolu, asabiyecidir. Herkesin ömrünü en az yüz seneye çıkaracağından bahseder. Geçenlerde, bir arkadaşımızı muayene etti ve:

— Sigarayı, içkiyi bırakacaksınız. Kadınlara vedâ edip kumar oynamıyacaksınız... dedi.

Bu hükmü yiyen hükümlü, doktora sordu:

— Yani o zaman ömrüm uzayacak mı?

Dağyolu, ince bir gülümseyişle tasdik ettik:

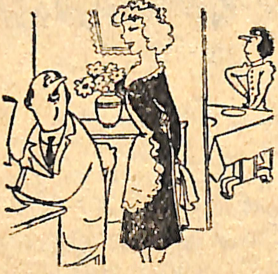
— Elbette, elbette... Siz bunları yapın, bakın hayat size nasıl uzun görünecek!

Bu satırları yayınladığımız sırada, doktordan bir yalanlama aldık, aynen neşrediyoruz:

«Akbaba gazetesi yazı işleri müdürlüğüse,

Bahsettiğiniz şekilde ne bir hasta muayene ettim, ne öyle tavsiyede bulundum. Keyfiyetin ilk çıkacak nüshanızda tekzibini rica ederim. Hem ben asabiyeci değil, akliyeciyim».

Milletlerin Güldükleri

— *Senin kocakarı: «Git bizim beye söyle, hanımefendi sofrada bekliyor» dedi.* (Fransız)

Mübadele!

New Mexico'lu bir delikanlı arkadaşına anlatıyordu:

— Biliyor musun azizim. Saksafonumu bir inekle değiştirdim. Hem ayni sesi çıkarıyor hem de süt veriyor. (Amerikan)

※

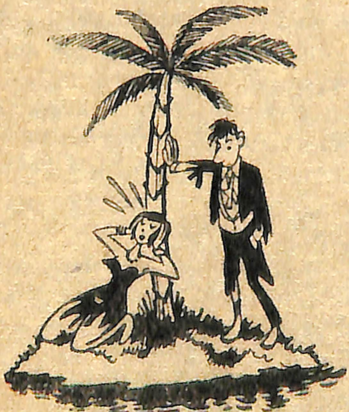
Neden göremiyor?

6 yaşındaki Jean o sene okula başlamıştı. Fakat her akşam eve döndüğü zaman bir türlü siyah tahtayı göremediğinden şikâyet ediyordu. En sonunda annesi ve babası onu alıp bir göz doktoruna götürdüler. Yaptığı muayene sonunda Jean'ın gözlerinde hiç bir şey bulamıyan doktor sordu:

— Senin gözünde hiç bir şey yok Jean, en uzaktan en ufak harfleri bile kolayca okuyorsun. Nasıl oluyor da siyah tahtadaki yazıları okuyamıyorsun bakayım?

Jean ağlamaklı bir halde:

— Tabiî okuyamam diye cevap verdi, önümdeki sırada oturan çocuk öyle uzun boylu ki! (Fransız)

— *Oof, bu yalnızlık, bu sessizlik, bu rahat sinirlerimi bozdu... Öyle miskin miskin bakma... Bir şeyler söyle, bir şeyler yap!* (İtalyan)

Kovboy nüktesi

Kovboy deyip de geçmeyin! Onların da çok kültürlü, zeki ve nüktedan olanları vardır. Bir gün böyle bir kovboy Los Angeles'deki dostunu ziyarete gitmişti. Adamcağız da onu eğlendirmek maksadile şehrin en büyük müzik hollerinden birine götürdü. Masaları hayli kalabalıktı; bir ara şık ve zarif bir genç kız sessiz sedasız oturan kovboya sordu:

— Nasıl viyolonistimizi beğendiniz mi?

— Bana biraz Paderewski'yi hatırlattı küçük hanım!

— Fakat Paderewski viyolonist değildi ki!

Kovboy gülümsedi.

— Ben de öyle demek istemiştim zaten. (Amerikan)

— *Çocuk — Beni emzirirken hatırıma hep Sophia Loren geliyor!..* (İtalyan)

※ ※

AKILLI AT!

KOVBOYLARIN, içki, sığırlar ve Teksas kadar veya daha çok sevdikleri şey de atlarıdır. Bir araya geldikleri zaman başlıca mevzuları bu sevgili hayvanlar ve onların hikâyeleridir.

İşte bir gün böyle bir meclişte kovboy Jack atını methediyordu:

— Bilemezsiniz ne zeki ne hassas hayvandır. Gözlerime baksa ne istediğimi anlar, arkasından rüzgâr yetişemez, onun atladığı hendekleri atlıyacak at daha dünyaya gelmemiştir. Nerdeyse konuşacak.. Hoş buna da lüzum yok ya!.. Konuşmasa da her istediğini bana anlatır ve ona her söylediğimi anlar... Bir gün üzerinden düştüm ve bacağımı kırdım! hatâ tamamen benimdi..

Derken dinleyenlerden biri dayanamadı ve Jack'ın lafını kesti:

— Herhalde bu muazzam hayvan seni yerden kaldırıp tekrar sırtına oturtmuş ve şehre getirmiştir ha Jack!

Kovboy bu suale hiç aldırmadan hikâyesine devam etti:

— Bacağımdan çok ızdırap çektiğimi gören atım deliye döndü ve evvelâ beni gölgelik serin bir yere götürüp yatırdı sonra yavaşça, hiç canımı acıtmamağa gayret ederek pantalonumu çıkardı ve mendilimi alıp derede ıslattı, onunla yaramı iyice temizledi yıkadı ve sıkıca bağladı. Ancak bundan sonra biraz rahatladığıma kanaat getirmişti; koşa koşa şehre gitti ve dostlarım işte burada ufacık bir hata yaptı: beni iyi etmesi için doktor yerine bir veteriner getirdi.. Eee bu kadar da olur dimi yaa..

Çeviren : Semiramis Aydınlık

— *Safi bonfile!..* (İtalyan)

Fena havadis

Teksasın en tembel sığır sürücüleri yani kovboylarından biri attan düşmüş ve fena halde sakatlanmıştı. Alıp götürdükleri doktor kovboyu iyice muayene ettikten sonra:

— Çok müteessirim ama dedi size fena havadislerim var. Bir daha çalışamıyacaksınız sanırım...

Kovboy gülümsedi.

— Teşekkür ederim doktor. Fena haberler dediğiniz nedir? (Kanada)

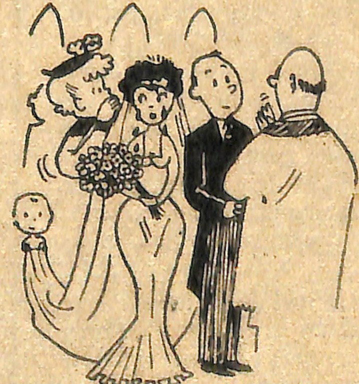
※

Biranın tadı!

Kovboylar su yerine içki içen kimselerdir; ama doğrusu öyle her içkiyi de içmezler çok titiz davranırlar... Bir gün içtiği biranın lezzetinde hafif bir değişiklik hisseden bir kovboy derhal bu biradan bir miktarını şişeye koydu ve lâboratuvara tahlile yolladı.. Ertesi gün gönderilen raporda şunlar yazılı idi:

«Sayın Bay

Atınızda hafif bir şeker hastalığı başlangıcı olduğunu bildirir, saygılarımı sunarım.» (Amerikan)

— *Ağlama artık kızım, duymadın mı?.. Peki dedi!..* (Fransız)

MEŞHEDİ ile Devr-i Âlem

Ercüment Ekrem Talû

— 47 —

— Ayağının toprağı olayım! Şu ceviz ağaçlarından bir tane görmeden buradan gidecek olursak, yanarım. Ayıp değil ya? Merak ediyorum be kardaşım!

Dedikçe sinirlerim fena halde bozuluyordu. En sonra, kovdum da artık beni rahat bıraktı. Fakat, bu meşhur şehri gönlümün dilediği gibi gezemedim. Biraz çarşısını, pazarını dolaştım. Kişmiri kadınlarını, ipliğe bağlı kara sakallı, yağız çehreli, uzun boylu ahalisini gördüm. Öteberi eşya satın aldım.

Fakat, asıl en büyük istifademiz, çarşıda Meşhedi için bir nargile ele geçirmek oldu. Meşhedinin ayrılamadığı arkadaşa kavuştuğu zamanki keyfini görmeliydiniz. Se vincinden zıpladı. İkide birde:

— Beski kalyanım bulmuşem, indi gerekti ki Elyanım bulam! Diyordu. Gahpe Elyan, meni o dilâra yahıp; sınık (harap) goydu! Hay Hüdadan bula!..

İRANA DOĞRU

Bu defa, bizi, Hürmüz Boğazından geçirip Basra körfezinde Bender Abbasa, yani Meşhedinin mem leketine ulaştıracak olan vapur, hepsinden küçük. Bereket versin ki, deniz yağ gibi duru.

Torik ve ben sevinçliyiz. Çünkü seyahatimiz bitiyor ve anavatana yakında kavuşuyoruz. Gerçi, arada, bir İran seferimiz var. O da bitince, bir kere Hazer denizinin sahiline ayak attık mı, ötesi Türkiyeye birkaç saatlik mesafe. Ah, o canım vatanın, o kutsal, aziz, mübarek toprakların kokusu burunlarımızda tütüyor. Artık gurbet dolaşmaktan bıktık usandık.

Meşhedi Cafer bizim gibi değil. Çenelerini bıçak açmıyor. Maydanoz yemiş papağan gibi düşünüyor, bazan kendini unutup içini çekiyor. Bir şeyler!

Vapur, ufak olmasından dolayı kıyıyı takip ederek ilerliyor. Galiba yolculuğumuz bir parça uzıyacak, öyle görünüyor. Vakti nasıl geçirsek? İçimi kurt gibi kemiren sabırsızlığı nasıl yensek?

— Meşhedi be! Bir lâkırdı etsene!

— Ne diyem Çekkirgefendi?

— Ağzını aç da, ne dersen de! Öyle karşımda ölü gibi durma, içim fena oluyor.

Lâkin o da oralarda hiç değil, birkaç saat sonra, vakitle atıp tuttukların bir hesabını sormak zamanı gelecek.

Onun için, biçarede, son deminin yaklaştığını hisseden günah işlemiş bir iyman sahibi tevekkeli var.

Onun bu hali bana dokunuyor, Torik le bakışlarımız karşılaştıkça, birbirimize mânalı mânalı göz kırpıyoruz. Fakat, içimden de:

— Oh olsun! Dünyanın palavrasını ne diye attı? Her şeyi küçümsemenin sonu budur.

Demekten kendimi alamıyorum. Mahcup olacaksa olsun da, artık böyle palavracılık tabiatından vazgeçsin. Lâkin, Torik in dediği gibi: «Huy canın altındadır!» Zannetmem ki, benim bildiğim ve tanıdığım Meşhedi Cafer Akay Hemedanı dünya bahasına da olsa, ahlâkını düzeltsin!

Dostumun sipsivri, ham fakat çok parlak bir zekâsı vardır. Elbet bu zekâ onun imdadına yetişecek, onu bu patırdılardan kurtaracaktır. Hele İran toprağına bir kere ayağımızı basalım. Neler uyduracak, ne cevherler, ne akıl ve hayale gelmiyen, insanı hayret ten dona bırakan martavallar yumurtlıyacak.

Vapur Hindistan kıyılarından yine uzaklaştı. Ummana açıldık. Yalpa vura vura gidiyoruz. Yanımızdan ufacık yelkenliler geçiyor. Bu bir martı kadar gözlere ufacık görünen gemiciklerin içindekilerdeki cesarete Torik şaşınca, Meşhedi:

— Bunlar Eyran giştibanlariydi. Balina dutmahlığa giderler! diyor.

— Meşhedi, atma! Bu denizlerde balina ne gezer?

Dediniz miydi, cevap hazır:

— İlle, Eyran sularındaki balıhların hemmisi balinadı. Bu havalide özge balıh yohti.

— Peki! Balınayı sizin balıkçılar ne ile tutarlar?

— Ökse gurupturlar.

— Lebbeyk?!

— Ökse diyerem. Haniya guşbazların guş duttuhlari gimin.

Balinanın ökse ile, alelâde ispiniz gibi tutuluşunu hele bir göz önüne getirin! Bu herif ıslah olur mu?

— Ya, balinayı tuttular? Ne yaparlar?

— Balinayı?

— Evet.

— Diğer balıhları siz ne yaparsız, eyle yapirler. Yâniyakin pürryan idip yirler, ağa. Balinanın gılıç gimin kebabı, torik gimin tavası, levrek gimin mayenezi, çefal gimin haşlaması, uskumru gimin dolması, daş balığı gimin çorbası olup.

— Hepsi âlâ! Fakat acaba şu dolması dediğin nasıl olur?

— Basbayağı oluptur. İçine bir bütün ökküz goyup doldururler!

Beğendiniz mi? Yakınlanan İran değil, Azrail olsa, Meşhedi yine bildiğini okuyacaktır. Bunda şüphe edilmesin.

— E, sonra, Meşhedi?

— Sornasi; ökküzün de içine bir goyun, goyunun içine bir keçi, keçinin içine bir guzu, guzunun içine, bir hindi, hindinin içine bir davuh, davuhun içine bir guş, guşun içine de bilesen çılav goyup pişirirler.

— Ey, sonra?

— Sornam, hemmisini atıp çilavı yirler ağa!..

İRAN-I ZEMİN!

Hürmüz Boğazı!

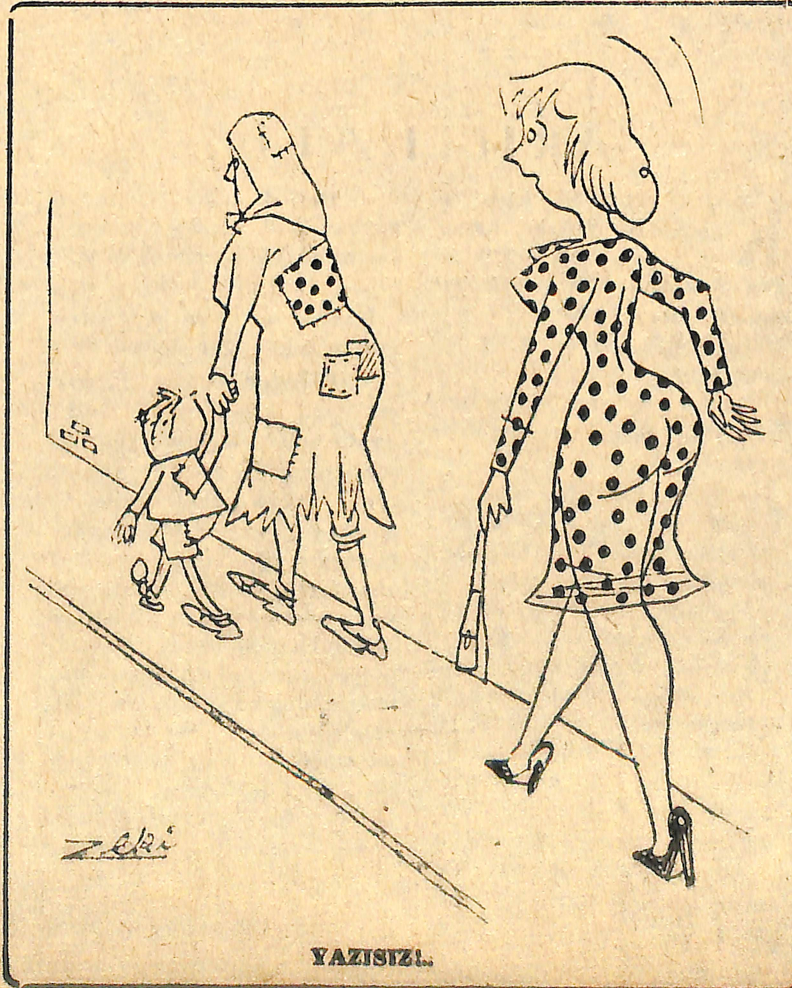
Bu da İrana yakın olduğu için galiba boğaz diye isimlenmiş. Yok sa boğaza benzer bir yeri yok. Benim coğrafya kitaplarının tarifine göre, boğaz diye bellediğim şey, iki tarafı kara ile çevrili sudan bir dildir. Halbuki Hürmüz Boğazına girdiğimizi kaptan söylememiş olsa, yolculardan hiç biri farkında olmıyacak. Ne sağda, ne de solda karadan eser yok: Engin deniz! Ama, bunun adını coğrafyacılar «Boğaz» koymuşlar. Hiç şüphe yok ki, bu, ya soldaki Maskat imamına yahut sağdaki İran Şahına bir incelik olsun diye yapılmış! Başka türlü ben izah edemedim.

Hürmüz boğazını geçtik, Basra körfezindeyiz! dediler. Ona da: «Peki!» dedik. Zaten ben, kendi payıma, münakaşa edecek bir halde değildim. Fırın ağzında oturuyormuşum gibi, kupkuru, yakıcı bir havanın tesiriyle baygın, güvertede uzanmış yatıyordum.

Yanıbaşımda, yere bağdaş kurmuş, mendiliyle yüzünü yelpazeleyen Torik:

— Beybaba diyordu, bu ne dinine yandığımın havası be? İkimizi de yazma yemeni gibi yere serdi. Bayatlamış yirmilik simit gibi her yanım kayış kesildi. Alamanaya düşmüş orkinos balığına döndüm. Vallah billâh!.. İki nefes meltem estirene canımı bağışlarım. Haniya Beyoğlunda, Tünelin üst başında, altından sıcak hava gelir iskaralar yok mu? Kendimi onların üstünde sanıyorum. Utanmasam bayılacağım.

(Devamı var)

YAZISIZ!..

SALİH TEKCAN

SPUTNİK 31

Yazan-Çizen
YALÇIN ÇETİN

KAFİLEYİ HAVA ALANINDA BÜYÜK BİR KALABALIK TEZAHÜRATLA KARŞILADI

3

YA YA YA
ŞA ŞA ŞAA
SALİH TEKCAN ÇOK YAŞA

BİR BABA HİNDİ
HEYDUU YALLAHH
OLAYDI ŞİMDİ

Güle güle git Salih
AYA GİDENLERİ YOLCU EDENLER CEMİYETİ

HANİYA ÇAYA, ÇORBAYA, AY TUTULMASINA LİMON

BURADA HELVA MI DAĞITIYORLAR KARDEŞİM

BİZ DE SİNEMAYA GİDELİM Mİ ŞEKERİM

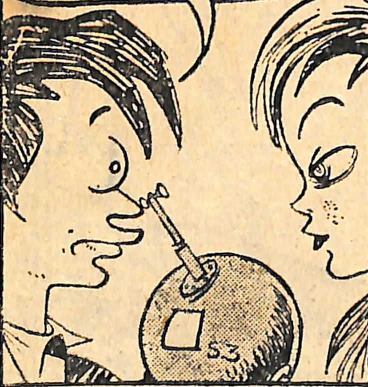
GAVUR İCADIDIR OKU ÜFLE DE ÖYLE BİN OĞLUM

AH BEN DE GİDEBİLSEM KİM BİLİR NE ROMANTİK OLUR

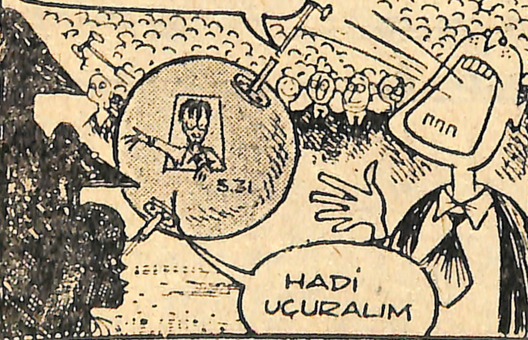
SPUTNİĞİ NE HOSTES OLAYIM SALİH TEKCAN

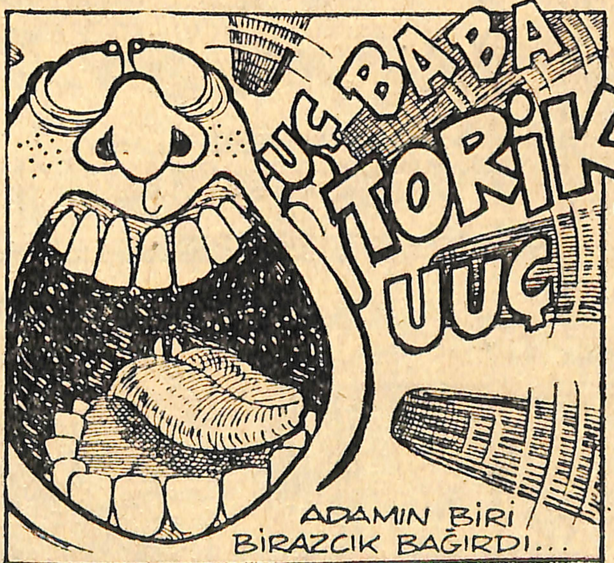
BIRAKIN BENİ... BEN İNSANLARSIZ DÖRÜT, KİŞİ ÖZGÜR, SOYUT CEMAL HOŞGÖR (TOPLUMDAN KAÇMAK İSTİYEN BİRİ)

VARDA GELİYORUZ

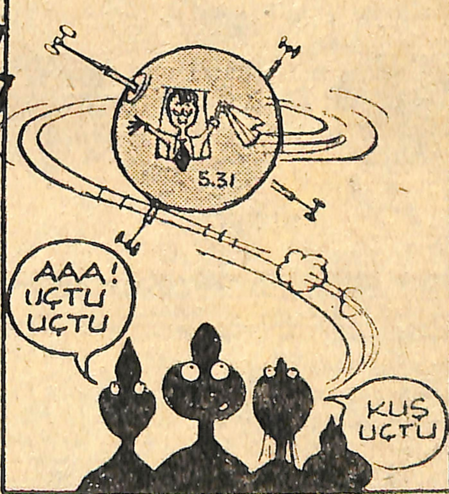
SAYIN BAYANLAR, BAYLAR... BU GÖRMÜŞ OLDUĞUNUZ SPUTNİK 31'İNCİ SPUTNİK OLUP GRAMAFON AKTİV ŞUALARIYLA İDARE EDİLMEKTE VE FÜZESİZ OLARAK TAN ÖZEL BİR DÜMENLE HAVALANMAKTADIR...

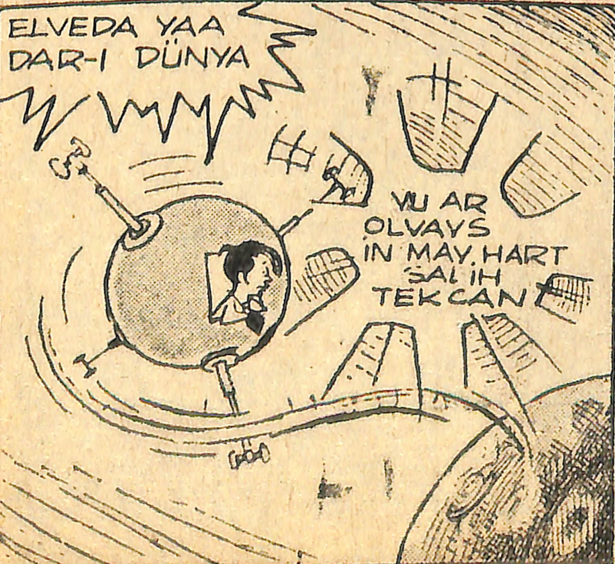

ADAMIN BİRİ BİRAZCIK BAĞIRDI...

VE SPUTNİK EMRE İTAAT EDİP UÇTU...

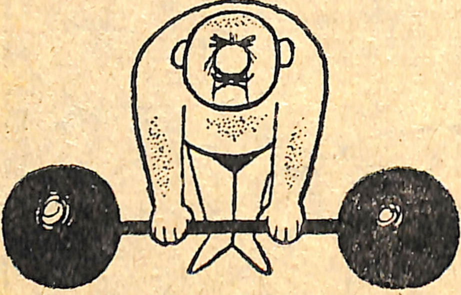

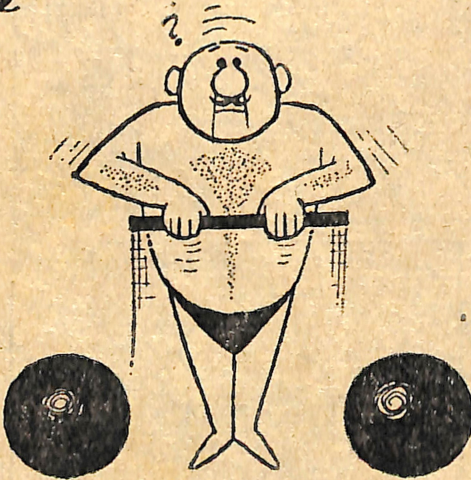
HAFTAYA: BÜYÜK İŞKENCE

Dünya
KARİKATÜRLERİ

1

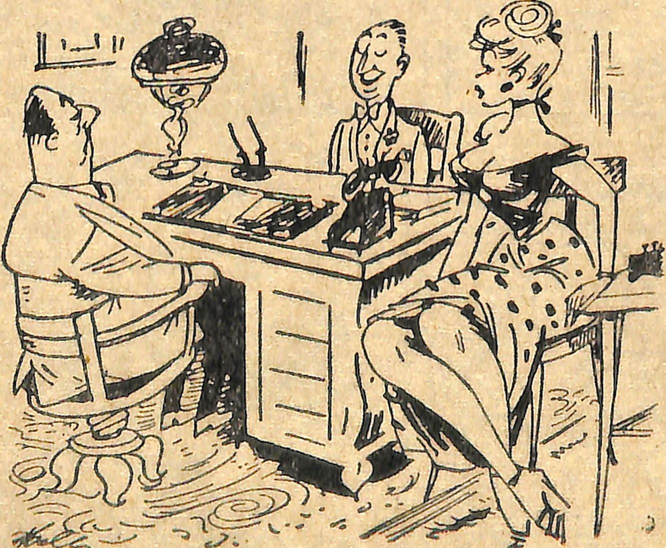
2

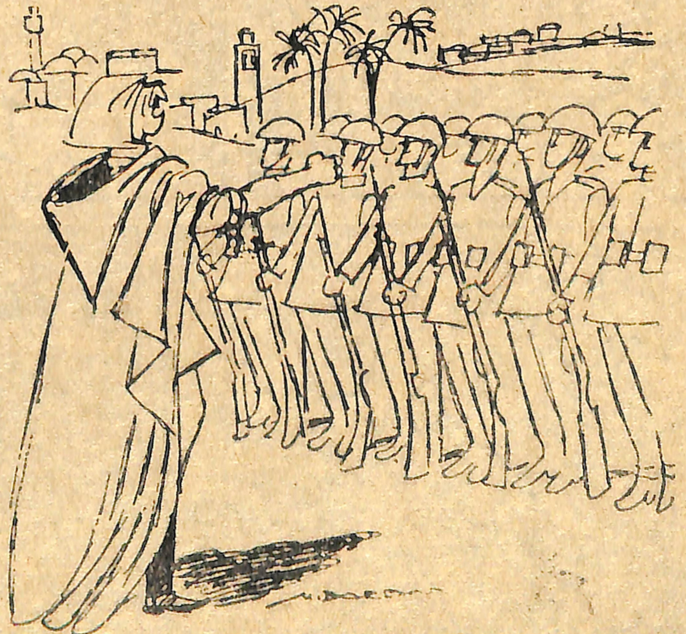
YAZISIZ

–BİR PİLİÇ YÜZ LİRA MI ?..
–EVET BAYIM... BU AMERİKAN PİLİCİ !..
–AYOL BEN ONU YİYECEĞİM, MUHABBET EDECEK DEĞİLİM Kİ !.

–DÜŞÜNCELERİNİZİN İNCELİĞİNE, DUYGULARINIZIN DERİNLİĞİNE, DAKTİLONUZUN GÜZELLEĞİNE HAYRANIM !..

–TASARRUFA RİAYET ETMENİZ LÂZIM... BUNDAN SONRA BİR CEZAYİRLİ ÖLDÜRMEK İÇİN ÜÇ KURŞUNDAN FAZLA KULLANMIYACAKSINIZ !..

AKBABA Yayınevi takdim eder:

Donkişot İstanbulda!

Ünlü mizah yazarı Rıfat Ilgaz'ın en güzel eseri...

Evinizi, bu güzel eserin neşesiyle doldurunuz. Fiyatı 2 lira

İstanbul ve Taşra için umumî satış Merkezi :

AKBABA Yayınevi — Belediye, İstanbul

Yayınevimizin bütün eserleri aşağıdaki kitabevlerinde satılmaktadır:

İstanbul: Ankara Caddesi, İNKILÂP Kitabevi ★ Kadıköy İskelesi, KÖPRÜ Kitabevi ★ İstiklâl Caddesi, KİTAP SARAY ★ Nişantaşı, BİRLİK Kitabevi

Ankara : AKBA Kitabevi, BERKALP Kitabevi, HÜR Kitabevi, NUR Kitabevi.

İzmir : YAVUZ Kitabevi, BELEN Kitabevi, MEKTEPLİ Kitabevi.

İKRAMİYELERİ

675.000 Lira

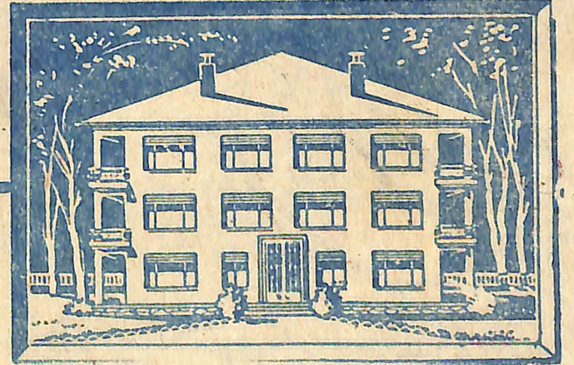
APARTMAN DAİRELERİ

Çeşitli PARA İkramiyeleri

Yirmi yıl boyunca
500 *Liraya kadar*
AYLIK GELİR

ÖĞRENCİ Hesaplarına
TAHSİL İkramiyeleri

136

EMNİYET SANDIĞI

DENİZCİLİK BANKASI

Bütün

BANKA MUAMELELERİ İÇİN

Hizmetinizdedir.

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ

Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK

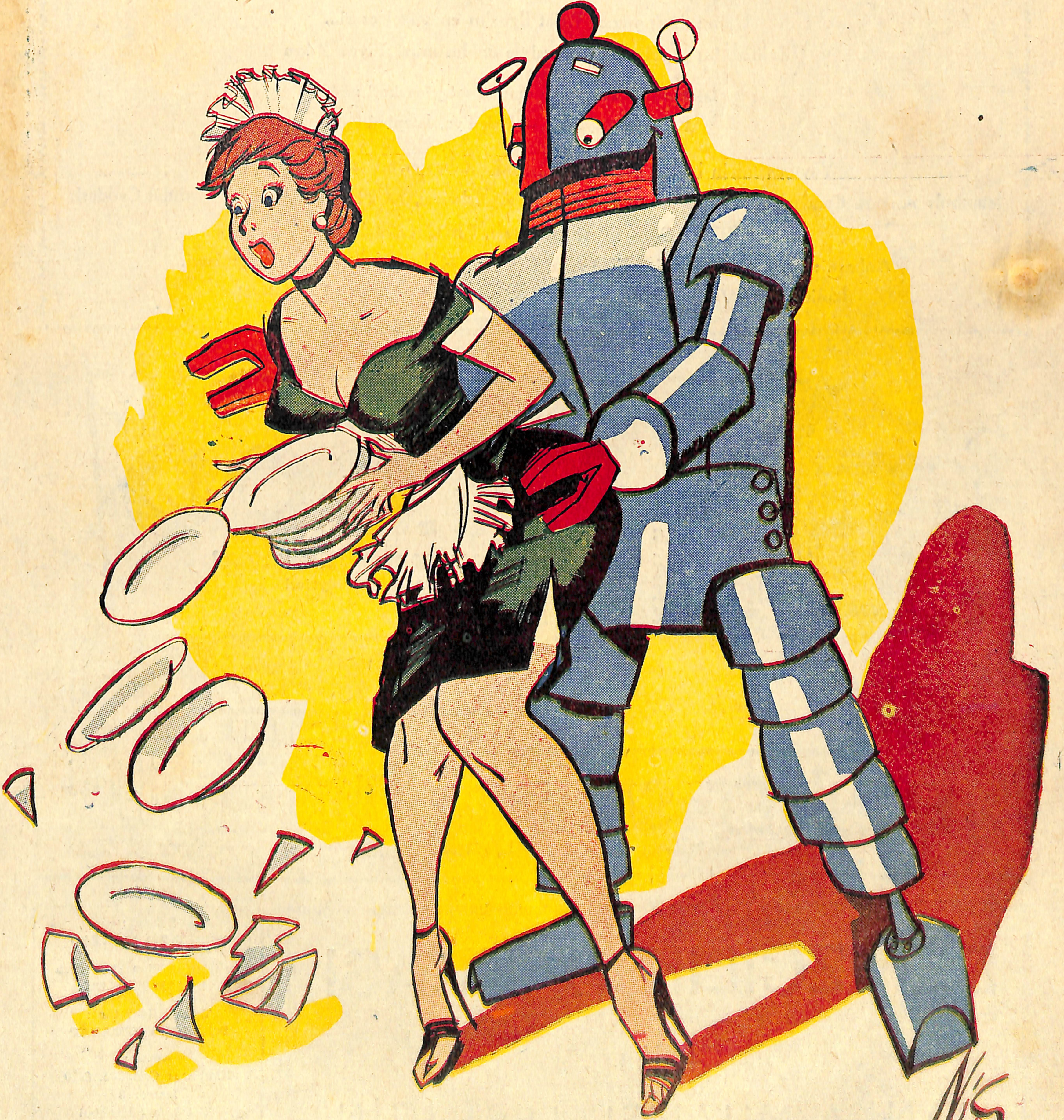
Teknik Sekreter :
Selâmi M. YURDATAP

Adres :
Klodfarer Cad. No. 8-10
Daire: 3
Belediye - İstanbul
Telefon: 22 18 11

Abone: Senelik 37.5 lira
Altı aylık 19 lira.

Basıldığı yer :
ERCAN MATBAASI

AKBABA

Çağdaş çapkın!